

30
BŘEZEN
1987

POVĚSTNÍK

POUTNÍK

číslo

3 0

5 výtisků

- - -

Vydává Unie
Solitario

NEPRODEJNÉ

- - -

Šířeno poš-
tou a ruka-
ma kamarádů

Pakliže
objevíte
pravopisnou
chybu závada
je na vašem
OKU!!!

Poz. redakce
- na druhé
straně je
ilustrace
Johnkiho k
Mikiho po-
vídce.

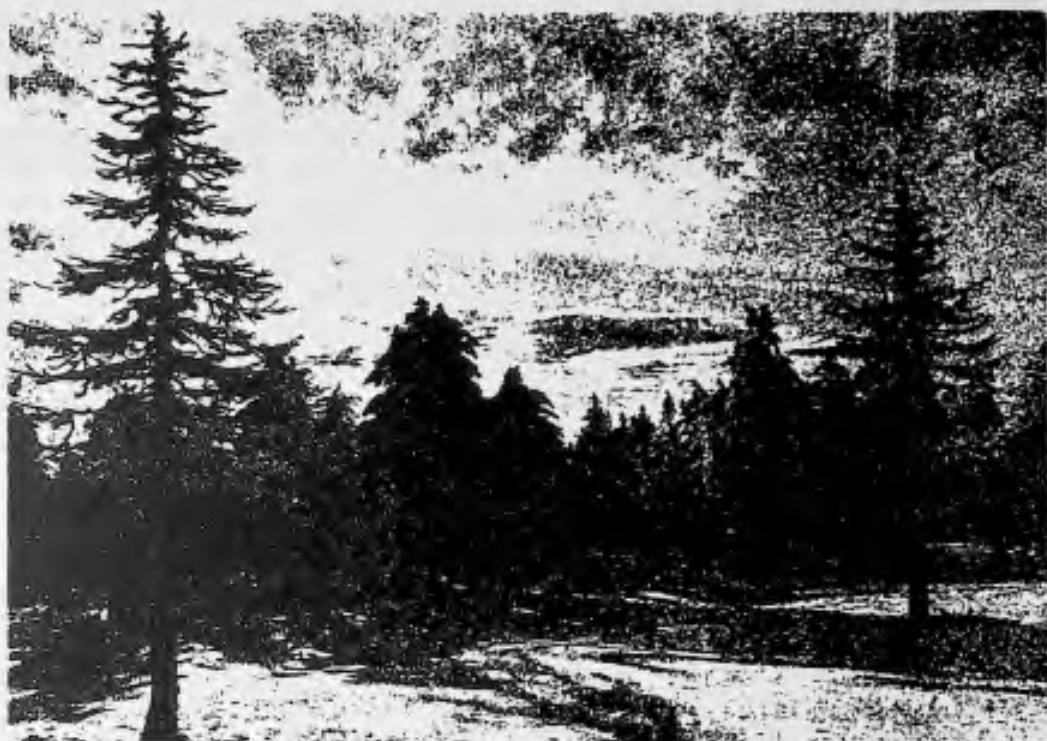
Adresy:

Seladen
Václav Smil
Dobratická
524

Praha 9
Letňany
199-00

T.T.K.

zavři na chvíli oči

- není to kouzelné nerušené vnímat
haršá květin na louce
nadrou šlechtickou krev rozlitou po obloze
s bílými plachtami těžkých korábů
vítěz poháněných náham vlned

- nočná za slunce
a se esličkou pámoční slečnou
sezenou do níhy a hvězd
na delikátních oštech

... není to příjemné

v mysli škrtek dobová sídka ve olovětu paršti
a rozšiřovat svůj vlastní slovník o svobodné myšlenky

jaro je svobodné

nezpoutané uprchlé ze spárů šedavého vladaře
nezkrotné tučící do všech stran a podob

jaro je zpívání

v očích v hráslcích navrátilců
tažných jarních ptáků k dozvu

jaro je dravé

věčně mladé a přítomné soudré
často laskavé hřejivé a někdy trochu zrádné

jaro je nové a převratné

a možná i proto lývá tak krátké ...

ahoj na stránkách březnového vydání Loutníka

Mark

BŘEZEN - MĚSÍC PROBUZENÍ.

Jarů kouselky své proutky osvobozuje v podzemí síly země - rázem, jako na zavolání probouzejí se květiny i zvířata. Vlhký vzduch v přírodě voní ozonem a každoliv vyjde si za březnového dne probuzení ven, předchůze jej totiž touha být a radovat se ze srození, jako všechno ostatní, co je živé.

Březen není u nás měsíc rážového jarního rozpuku, nauce krásy jeho hledatí jednotlivě, kde ta neb ona bytost měla více odvahy k životu. A první takoví světozvěsté jara, kteří sluší od srdce k srdci, jsou ptáčci-zpěváci. První harcováci z úhara jsou následováni novými, přilétajícími k nám z jihu. Takže koncem března s jistotou špačka na naši zahradu. Radte jisti, že spíše v městské zahrádce se usadí, nabídl-li jim na vhodnou sadku, než sáhnou venku ve volné přírodě. Kde jsou ty časy, kdy české děti na venkově vítaly čápa, a sedláci mu dávají staré vozové kolo na stěchu - už skoro o něm nebude slyšet než v pohádkách. Při zemi táhnou sluky v podvečer našimi lesy, a kachny výtoko nad řekami a rybníky v dlouhých rovných řadách. Do lesů časně s rána chodíme poslouchat tetřevy a tetřivky, když tokají.

A jak ty písně ptáček selodičské a zvučné chvějí se vzduchem, tak na zemi vypučely písně básně slov - květin, a každá každá přichází nám vřelá a milá, a vítá nás s radostí. Skoro každého dne najdete něco nového, zas čalší kráček do jara, otevřela klavíru svou květinu, již jste si všiml ještě nevšiml. Můžete si věsti zápisníček, jak se za sebou rozvíjely, kdy a kde se objevil první počtěl, děvčát, hřívatel, snědek, dynniva, petrklíč a plnic. A do lesa jdete hledat vonný líkovec a rážovní květy, nejkrásnější symbol jara, nevinného a veselého dítěte. S rozkoší zastavíte se před rozkvetlým dřínem, který, tak jako mnoho jiných keřů /lišek/, vítá nový život hned poupaty a květy, neponysliv ještě na to, aby se odhl hlávek zelených listů pro všední potěchu.

I v touhách koutech podzemních paprsky sluneční přemohly spánek o sort - vylézají žáby, ještěrky a hadi - a děse-li si ožer, jistě nějaké uvidíte. Rosnička a blatnice už v březnu mají vajínka, jakož i rak, který se nemá chytat.

Všichni skupinami zemi dle se život ven. Teď ráda by se rozoznala barvami květů, melodiemi svých ptáčků a veselými hrací vever a zajíců odvíle le a žuk.

Jestliže člověk chce jí v tom zabracovat, ptáček napopál naučít, veverky střílet na kobilany, keře vykopávat a jaro a svítí seoral - povstávejte vy, utlé dobré duše dětské a napravujte tyto chyby: Sázejte, rozsevejte, ochraňujte!

Vyčistili jste bučky ptáčků, než přijí eut armáta ještě, trvá-li zima a sníh? Vyzáceli jste keře pro přístřeší ptáček? Zeptali jste se sama učitele, jak je seřezávat, aby tam měli ptáci dobré hnízdiště? Řekli jste si lesníkovi o salinské stroměčky se školky /takové duby, buky a j. listnaté/, abyste s pastýřem strání a pláni založili ráj? Postarali jste se o to, aby nebylo jednoho okna ve vašem domě a v sousedství, které by nebylo květinami ozdobeno?

Jestliže takto vítáte jaro, bude vám život požehnáním.

z čas. Lupa /1926/

z "Dětského kalendáře". Miloš Seifert

FRANC a HILDA

Ano, vážení čtenáři, bláznive se opět z našeho výskumného pracoviště TROJSTÍ. A dnešním nevelikém referátu si povlíkneme obzvlášť milinky prvního trampa France Kurniga, válečné paní oficirové Anny Kuraigové - rozené Dvořáčkové.

Kterak se Franc k trampování dostal? -- Koníček zajištěnosti
 Je na tuto otázku jesse následí odpověď právě v proskoumání života paní Anny a především proskoumání vlivu - mateřského citu na francovu osobnost.

Paní Anna, na fotografii z roku 1889, jako něžná začarovalá / i přes povinný rok truchlení a svatbu / vdovička. Vojenký vysledovatel a manžel Anny poznal roku 1888 a to je důležitý moment v historii prvního trampa France. Jako osmnáctiletý vstupuje do trampské historie.

Paní Anna, vstávala se jako čtyřicetiletá, v tu dobu již byla na sedmadvět let sponzorací a drila, který ji jako slušnou provázal v hraběcí rodině, kde dovedena

at dvacet hodin stála na straně i vojáků. A nutno zde připomenout, že ani po svatbě se jí nevedlo líbe. Vojenskou osobnost jejino snost jese pro írali v minulém příměří. Ač dvacetiletá manželství - by - náleže opíjisti - vsteh pariterní byl zhruba jako uzi desátníka a sejmou - se v čase dostatek hrobního koničení a potěšnosti, vlně erdicí sčevičk' na povl sešlapávalo nervovou soustavu a dostalo přeměnět' návně muma. A to na karti manželé začalo vychovávat.

A čarilka ošeh v době nevědy a rozstání se srovná Franc. Když mu bylo dvacetilet let a do pláčeletosti chyběly přes dva roky. Navíc, nechtěl Franc, doba osamělosti a divotná osuda své manželky, protivit se její rosmarín. A proto byl irčílivý a snad nejlépe vše vysvětlil jeho životní krída : "ve všem životě je i dráha toho ložného".

Neznám a nejistějším rozpráví paní Anny větší agnovi byla obličej výzva k odchodu : "pročtí si sít životek a vypadni alespoň na dva any násoven, až máš chvíli klidu!!!"

Franc nejprve tyto odchody a návraty neel s těžkým srdcem, obzvlášť v zleních stálcích, ale po určité době si v tomto matčiasu rosmaru našel jakási salibení... Rozonce se časeu dostal až ke skutečnosti, že měl vždy připraveny již potěšné věci a vybíral si místo svého pobytu pečlivěji. Vyhýbal se městským nástrahám /jako pokuta za potulku.../ a raději vyrážel do lesů a ke břehům řek a potůčků. A zde začíná příběh prvního trampa France Kurniga.

/ Přistě si ještě letmo protereme matku Hilcy a ozvučný rok 1891, kdy Franc a Hilda požehnání vstupili do svesku manželského a pak se budeme již zcela věnovat vývoji a osudu prvních trampů - France a Hildy/

HAPPY DAY

Hudba a text: Václav Kyvola

Syl no-toricky zná-mej že chce se mít furt líp a
v celým kraji do dneška ko-lu-je vo něm vtíp jak
jednou při do krámu sta-rý-ho Blackwo - da a
šel si na lejt po ránu ře-dě-ný-ho vizou - ra Jenže
Blackwood žádal zásilku na po-tvo-ru druhéj den a
tak su nalil petrolej a von zaplatil a šel ven
Syl to chlápek jménem Happy Day ten co furt těšil
mít u ohňů měl jméno Nebryndej a nevěděl co je vtíp

Byl notoricky známej, že chce se mít furt líp
a v celým kraji dodneška koluje vo něm ten vtíp
jak jednou přišel do krámu starýho Blackwooda
a dal si nalejt po ránu ředěnýho vizoura
Jenže Blackwood čekal zásilku na potvoru druhěj den
a tak mu nšlil petrolej a von zaplatil a šel ven

Na verandě chlapi čekaj co se bude dále dít
Johnny udělá mu místo a Happy Day začne pít
Von na chvíli se zarazil když polknul první lok
Pak v klidu sklínku dorazil podepřel si ruku v bok
Za svý prachy koukám dostal jsem něco extra speciál
Ky se smíchy v prachu váleli a von zaplatil a šel dál

V tomhle roce přišla fáma že je zlato na Klondike
Happy Day vzal svoje fídlátka druhýho mu dělal Mike
Ky tohle všechno věděli šli jsme v jednom průvodu
Na Chilcoot jsme došli v neděli měli jsme spoustu důvodů
Aby nám Happy Day moc neutek V tomhle byl originál
Bůhví co by dál pek udělal kdyby sníh pod ním neroztál

Ky jsme mleli už z posledního když jsme došli tam kde stál
Nohy měl jak šef rozkročený fval Chilcoot nedostal
Mike mu ležel u nohou v tomhle právě je ten vtíp
že se jen tak muský nemohou na Chilcootu rozejít
Tak jsme Wika pohřbili Happy Day šel a náma dál
Když jsme došli spolu na Klondike Happy Day byl zlata král

Refrén: Byl to chlápek jménem Happy Day
Ten co se líp furt chtěl mít
U ohně měl jméno Nebryndej
a nevěděl co je vtíp

Rf. posl.: Byl to chlápek jménem Happy Day
ten co líp se furt chtěl mít
alias měl sice Nebryndej
ale věděl co má chtít

VYBRÁNO Z PROZY TRAPSAVCE

Takže dnes již naposledy se vrátíme k trapsaveckému klání, jednou povídkou z kategorie pokročilých psavců a jednou prací z kategorie začátečníků, tak nejprve

Návrat do zátoky.

oceněno 3. místem v kategorii začátečníků - aut. Oldřich Růžička, Brno

Zátoka mezi skalami se naplnila ranním sluncem, stín na slunečních hodinách začínal hladit sedmou příčku a křepčivý život v džungli se začal probouzet. Nad mořskou hladinou se zvedl lehký vítr a kokosové palmy začaly sdravít jediného obyvatele na tomto kousku pevné půdy v Tichém oceánu.

Vyšel z chatrče postavené ze dřeva a palmového listí, oděn v koží kůži. Jako každý den ráno vedla jeho první cesta ke kalendáři. Když zaznamenal další zářez do suchého stromu, netušil, že tento den bude pro něj významnější než ty ostatní. Jako obvykle šel podojit kozu a začal snídat na slunecem vyfátém útesu. Opět ho přepadla chvíle, kdy se dostavil stesk a touha po domově. "Jak to asi teď vypadá doma, přátelé by mě už určitě nepoznali. Už čtrnáct let trávím tady na ostrově, táhne mě na čtyřicetku a vypadám aspoň na šedesát. Asi budu nucen strávit zbytek svého života v tomto zapomenutém koutě." Sklonil hlavu do dlaní a zahleděl se na obzor. Ovšem to co uviděl ho natolik vzrušilo, že vyskočil a začal šplhat nahoru na útes. Ve vzdálenosti asi čtyř kilometrů plula kolem jeho ostrova loď. První, co uviděl za celých čtrnáct let. Začal rozčesávat na útesu oheň a hlasitě křičel: "To by v tom byl čert, aby jediná loď, která tady za čtrnáct let propluje mě nezachránila." Až se sám podivil svému hlasitému projevu, protože nahlas mluvil jen při dojení, když nadával koze. Oheň se rozhořel, přihodil do něho náruč trávy a začal stoupat hustý dým. Pak začal skákat, mával rukama a křičel směrem k lodi.

A opravdu se loď po chvíli zastavila otočila a namířila přímo k ostrovu. Od lodi se oddělil člun a blížil se k pobřeží. "Předě uvidíš lidi, popluješ odtud, uvidíš město," křičel a sestupoval z útesu, "už ti nebude odpovídat jen bustění palem a vřeštění papoušků, teď ti odpoví skutečný člověk."

Rychlým během se blížil k zátocce, kam právě vplouval člun se čtyřmi pasažéry. Vítal je člověk, věkem čtyřicetiletý muž, avšak chováním dítě. Skákal, objímal je a táhl do své chatrče, kde je začal hostit ovocem, zvěřinou, vodou a tabákem.

Večer se na ostrově rozhořel oheň na rozlučku. Bylo dohodnuto, že válečná loď, která přistála u ostrova vezme Freda druhý den ráno do vlasti. Námořníci seděli kolem ohně a Fred vyprávěl o čtrnácti letech na ostrově. Potom byla řada na námořnících a veselá tvář Fredova se zachvěla když uslyšel, že ve světě zuří válka.

Druhý den ráno učinil Fred jednoduché přípravy na cestu. Vzal si sebou na památku oblek a koží kůže a vyplul na válečné lodi více do vlasti, ale přece jen do neznáma.

Po několika hodinách plavby se začal Fred dovídat podrobnosti kolem událostí ze posledních čtrnáct let. Pozoroval, že i život na lodi je jiný než jak ho znal. Těžko mu šlo dohromady to, co znal z doby před čtrnácti lety s tím, co viděl teď. Již po dvou dnech zjistil, že lidé na lodi, jeho krajané, se od sebe moc neliší. Jejich chování jednoho k druhému bylo chladné a omdřené a byli ochotni se bavit jen o prošlých bitvách. Ve starších novinách, které na lodi byly se Fred dočetl něco podobného, co dva dny četl z tvářích námořníků. Ale novinové zprávy byly o moc hroznější než vztaay v úzkém kruhu na lodi.

Byl třetí den večer a Fred vzpomínal na svou radost, když opouštěl ostrov. Přemýšlel nad sklamáním, které mu přinesly poslední tři dny. Fredovi se honily hlavou myšlenky a zatím nastávala tmavá srpnová noc.

Druhý den ráno vzbudil všechny výkřik: "Muž přes palubu." Později by-

la kapitánovi oznámila ztrátu jednoho záchranného člunu. Avšak kapitán si již nemohl dovolit další zdržení a musel plout za své válečné poslání.

Na zátoku mezi skalami dopadalo ranní slunce, stín na slunečních hodích ných hledil sedmou příčku a s korunou palen si pohrával lehký větřík. K pobřeží dorazil člun a vystoupila z něj podivná postava. Asi čtyřicetiletý muž v oděvu z kozích kůže. Rozhlídl se po pobřeží a klidným krokem došel ke starému uschlému stromu, do kterého udělal nosem osm zameškaných zářezů.

P A T

z kategorie pokročilých psavců - neoceněno

Na každého očes přikveří nějaká choroba. Já kupříkladu nejvíce nesnáším kopřivku. Lidičky, to svědí. Ovšem proti tomu, jak dopadl náš kamarád Pat je i ta kopřivka zkombinovaná se spálou a neštovicema úplným ptačím cvrlikáním. On byl odjakživa smolař. Měl totiž zvláštní nemoc, šeroslepost tomu říkají. Prostě se jen maličko setmělo a náš milej Pat narážel do stromu, likvidoval časy s večeří a kradl lidem věci. Ne že by chtěl, ale neviděl. Často jsme se chechtali, div v hnízdě nepopraskaly ptáčkům vejčka. Pat nejvíce. Jenže jsou nemoci daleko horší...

Zkuste si představit toho osmdesátikilového pořádku o dvacet kilo lehčívěho a bezvládnou levou rukou, v puse polovinu zubů a kůže sloupanou od osahování. Přesto nás vždycky vítal a těšil se, až zase vyrazí na vandr. Ale jeden středy mu to nejednou stačilo. Prostě konec a dost. Koukat na ušlacenou mámu a kamarády, co hlučí a vtipkují jak v divadle komedie, láčebný kůry každou chvíli jiný a dieta a mísy a vůbec všechny ty ošklivé nemocniční věci. A prášky. Zelený, modrý, fialový, placatý i hranatý. Pat se rozhodl, že už je do puse nevezme, i kdyby měl zajít na bolesti. Ušoudil, že to stejně nemá cenu.

To byste nevěřili, co dá práce se nechat zachraňovat. Ale Pat byl pevný věřil, že umřít a pomalu si nevzpomenout, jak vypadá les, není nic pěkného. Ono úplně stačí to uhašení. Nakonec stál na ulici a pomalu se pajídal ke své garsonce, kde čekala spravovaná uska, kalhoty desetkrát přešitý a dnes už zbytečně usmolená kytara. Pat zabalil, chvílku přemítal a pak vyrazil za nákupem. Slanina, paštiky a dokonce kiličko klobás. Pak ještě chleba, pořádný koření a sbohem civilizace, sbohem hranaté nemocniční neštvičky a nešťastné návštěvy. V kapse u kalhot ucítil tlak lahvičky se sbírkou svých početných pilulek. Chvilku váhal, ale pak sávnul rukou a šel na vlnu.

Potom teda Pat seděl na pařezu v takový zastrčený roklíčce, vedle sebe hrozádku starých cencáků a bevil se. Ono také při výročí "Piráta donesl sušené mléko, kterým si Pišla slepil zuby" či "Hned pod mlejnek se zjistilo, že do jedné lodi teče a ta loď byla naše" nelze zůstat jako žula. A tak tam Pat seděl a chechtal se a hihňal a řehonil a levá ruka mu bezvládně visela mezi borůvkám.

Najednou cupky dupky je tu soumrak, čili prázdná. Zkuste si hledat poslepu na svahu plným kamení slušný bivak. Pat odchodlaně šátral jednou rukou vpředu, pak zase vzadu, narychlo posbíraný věci mu trčely z kapes. Najednou ucítil pod nohama rovinu. I vybalil, lehnu a hajal. A jak si tek spí - zlehnka pochrupuje, slyší hrozný zvonění. I otevře jedno oko a vidí kolem sebe záhonek i a poupátkama. Otevře druhý a spatří chatovou osadu. Sluníčko svítí, on leží napříč cesty. Před ním stojí blondatěj chlapeček a tříkolkou a salou ručičkou usilovně zvoní. Pat se ukrutně podivil, pak ale odvalil spacák a uhnul. Chlapeček řekl: "Děkuji pane," satočil šlapátkama a projel.

Pat se za ním koukal a byl rád. Protože dokud lidé nebudou uhýbat a vybraný cesty do kytiček anebo dupat jiným lidem na záda, není to se světem ještě tak slý. Rukou odchodlaně zalovil mezi klobásama, vytáhnul lahvičku. Vybral pečlivě prášky zelený, modrý, fialový, placatý i hranatý a s odpořen je spolykal. Ušoudil, že ještě mezi lidmi pobyde, i když jen na čas.

Hráz

1974

Stál tam na stráni dům, v něm židle a stůl, pár kůží s
krb, co dřevo z něj voní, s jarem když máj rozdá
barvy své, tu socha krásná nad chajdou se sklóní; a
říčka když stříbrným hávem se přikryje s ránem, svý aboj jí
dáš a pak je tu den, zazní údolím kytara tvá, ta
píseň ráno uvítá, svět s ním, svět s ním.

Touláš se po lese, touláš a jenom tak bloumáš
a koruny stromů tě uvítají rosou
Víš, že času je dost, to znáš
a možná někde potkáš dívku bosou

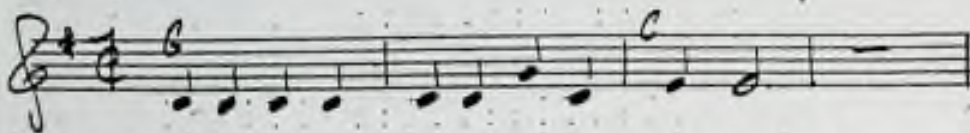
Po slůvkách, který se říkají, po dnech něžných stisků
vás uvítá chajda a zas je tu den
Zazní údolím kytara tvá
ta píseň ráno uvítá
svět s ním, svět s ním

Však náhle volání táhlé ti přeruší snění
a oznámí všem: Je poslední dan
Voda zaplaví údolí, sonnu, chajdu,
pohled zabolí
Ta hráz je potřebná všem, však zabíjí den
co nosil tě v náručí romantického
Zazní údolím bolest tvá
ta bolest ráno uvítá
svět s ním, svět s ním

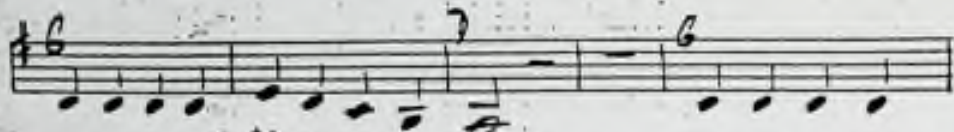

KONCERT

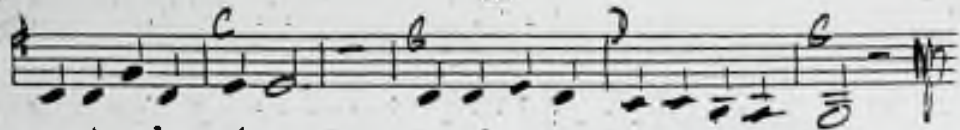
Hudba a text: Wabi Ryvola

Dneska ve-čer bu-de všech-no ji-ný

nechci zůstat s tele-vi-zí sám nechci ab - sol

vovat volo -vi-ny radši dvačku za kul-turu dám

Dneska večer bude všechno jiný
nechci zůstat s televizí sám
nechci absolvovat voloviny
radši dvačku za kulturu dám

Říkali mi kluci že prej frčí
z okrajový hudby jeden klub
Je to lepší než když člověk trčí
a vem si na dlaní když není chlup

Třeba mi tam řeknou pěkný věci
než uvádí skripta a tak dál
možná že mi zbyde na dvě deci
možná najdu nový ideál

Koncertem si dlouhou chvíli krátím
rozhovorem s dívkou tét a tét
Já vím že se na kolej zas vrátím
Dej Bůh abych si zas cestu spleť

Na podiu se nota k notě lepší
říkají mi jak a proč mám žít
Všichni jako na divadle dřepí
mně to připadá jak blbej vtip

Na závěr když harmonika šílí
a dívka jede tunel nebo trám
zjistím že jsem nezahnal tu chvíli
když jsem s televizí byl jen sám

Ž Ā D Ā M

Hudba a text: Kapitán Kid

slowfox = G G Am D7

Ž á d á m a b y c h s m ě l m ě t v o k n e c h s v ý h o d o m u n a m ě s t o

m ě ř í ž í r e z a v e j c h j e n s t í n a v ě t v e s t r o m ů a

d ě š t v e d v e ř í c h a m ě s t o s t r o p u n e b e a

s l y - š e t h r o - m ů h l e s n a m ě s t o z v o n ů k o s t e l n ě c h ž á

s á m a v í c u ž n e - ž á - d á m

Žádám abych směl mít v oknech svého domu
namísto mříží rezavejch jen stín a větve stromů
a déšť ve dveřích a místo stropu nebe
a slyšet hromů hlas namísto zvonů kostelních

Žádám pro svůj klid jen obyčejnou trávu
kterou se nevyplatí sít a která chladí hlavu
a síť velnejch cest a vesla ke své lodi
a kamarády mít co všechny kytky nechaj kvést

Žádám pokud znám ty kteří všechno smějí
aby mě pokud zabloudím nechali jít kam větry vějí
bez křížů, slovobrán a bez zbytečnejch řečí
a nebejt při tom sám - a víc už ne-žá-dám

ZBĚSILEJ KRB

V tom roce tenkrát to vypadalo na zstraceně řádkou zimu. Říjen nesl za psí kšíru, a volovčinyho nebe visely šňůry vody celý dny a barman Vernut vod rána do večera vyváděl celý kotle vody na grog, protože nálevna U puchejše v těch psích časech rupala ve všech švech.

Kečup Tom seděl jeden zvlášť misernej večír v nálevně u krbu a zadumaně koukal na páru, co líně vylejzala z jeho polorozpadlejš kánad. Vosadnictvo Šafránovýho oudolí hřálo kolem rozviklanejš stolů rozjařený myšlenkou, že k vůli počasí může pobejvat v hospodě bez zbytečnejch výčitek svědomí. Akorát Tom ponuře míchal horkou vodou s rumem a vobvyklej požitok z grogovýho vobřadu mu kazilo pomyslení na rozběšený šivly. Včerejší noc prodřkotaná ve stoji spatným pod zstraceně drahým sarkem se jízlivěhlásila, jak přibíjvala tma nad oudolím.

"Bude zima", řekl Tom svýmu starýmu kamarádovi psovi Vorčestroví, kterej s kalným pohledem ležel ve voblaku páry u krbu. "Bude zima," vopakoval chaurně a budou padat bílý studený věci. Pes Vorčestr se mimomřívě votřás a kapky vody zasyčely v plamenech. "Musíme přes zimu někde bejt, hochu, neto na jafe nebudem..." dunal Tom a vycuc poslední kapičku grogu. Bylo tomu dávno, co si Tom na noc Vorčestra zastřikával za kožili, aby nezmrz. Pes Vorčestr to moc dobře pasatoval. Teskně a bojácně zavyl. Nálevna na chvíli ztichla, ale pak znovu zahřměla.

"Kóno", dojatě zašeptal Tom a s mocným praskáním stuhlýh kloubů vstal. "Dyk mě taky není kór zrovna moc do jásání!"

Nálevna U puchejše mezitím nojan jásala, ale jásot se pomalu měnil v uragán, co se prodírá dobře narostlým lesem. Vosadníkům Šafránovýho oudolí bylo do zpěvu. Bodejť taky ne, blížila se zima a představa bohatě naplněných sklepů nálevny je přiváděla k náležitě silnej představě...

Barman Vernut, jak chtěl poctivě napojit všechny ty vysušený krky, nabíjel zrovna podoby desetiruký indický bohyně. V tom okamžiku se Kečup Tom rozhod, vystih chvíli, když se rozmazaná šmouha Vernuta řítí kolem a chytil barmana za loket.

"Helejte, kotalečnicku, je ta strašidelná bouda na Kostrounu volná?"

Vernut se uchecht, pak se udiveně podíval na Toma a kejvnul: "Jó, ta bouda je volná, esli se na ni cejtíš..." Zatvářil se tajemně a zmizel ve voblaku tabákovýho šmoudu.

Poledne druhýho dne už chytilo Kečupa Toma se psím Vorčestrem na cestě k vršku Kostrounu.

"Přes den dycky naděláme drobet dříví, nanosíme vodu, ty přineseš pár hub do polívky a večer..." lebedil si Tom a zapálil dýmku - ... a večer se budeme válet u krbu, koukat do toho vohně a vařit grog s maselem - esli někdy budeme mít, to je jasný. Bude nám něco scházet? Nebude." Ušel snění a pes Vorčestr sklopil ucho na znamení úplnýho souhlasu. Za těchhle notách milejš úvah vyšli z lesa. Před nima na dostřel višňovou peckou mezi houfem pahýlů na vrcholu kopce, stál černej srub s tím největším komínem, jakej kdy Tom a Vorčestrem na svejch toulkách viděli. Vzduchem se nes podivnej zvuk.

"Teda, moc rád bych věděl, co je na té boudě tak strašidelnýho", bručel Tom, "dyk je to krásnej baráček zrovna pro takový dva, jako sme my, zrovna tak na jednu řádkou zlou zimu, no nemám pravdu?" kouknul na Vorčestra, kterej snatelně znervózněl, zastavil se a začal se drobne třást... Ohlupy na krku se mu zvedly.

"Voní sou akrdátka kučí zedola drobet ustrašený, vid hochu," napínal Tom nenápadně uši ve směru tajemnýho pískání a trochu nejistě se zasmál: "Šakra, snad se v té boudě nerojeje včely?"

Došli ke srubu a Tom vzal za kliku. Ucejtili silnej právan a současně vóchalili to pískátko - škvírana v roubenejš dvačich fučel vítr. A ten se od té chvíle... škvírana v roubenejš dvačich fučel vítr.

"No tak vidíš, ty strašpytle, to je jen větřík," ulehčeně řekl Tom a zasloumal klikou. Pes Vorčestr, ~~zaběhlý a vystrašený~~ se třeslavě připloul k Tomovi a jemně, ale energicky ho zatahal za nohavici. "Poď pryč, kamaráde, poď pryč!" říkaly jeho ustrašené oči.

"No dovo!" rozzlobil se Kečup Tom a samával rukama, "onceš zasej celou símu chrápat v jesevčí díře a nemít kouska klidu a furt se sčtě hádat s jesevcem, že sme tu díru našli dřív?" Vorčestr provinile sklopil třesoucí se uši a Kečup Tom se nakvašeně a vši silou vopřel do dveří. "Copak to tam sakra nědo drží?" V tom vokamžiku se stalo něco ďábelakého. Chatrný dveře se s třeskem vytrhly z pantů, pískot přel ve slušnej víchř a neznámá síla vtáhla Kečupa do temnýho votvoru. Pes Vorčestr smíravě savyl, vopřel se všema čtyřma nohama a uši sklopil ve směru větru. Ale neznámá síla byla nepřemožitelná - Vorčestr drobně zacupital po předních nohách a pak s žalostným kviknutím prolít jak dělová koule za kamarádem. Kečup Tom vládl metr vod dveří se stropního trámu zavěšenej jak netopejř a překřikoval svištění větru kletbama, pečlivě nasbíraje sa léta toulek. Vorčestr přilít ve vajšce pasu a udeřil Toma do nechráněnýho žalucku právě v tom okamžiku, kdy Tom začínal hromádku vybraných nadávek z maďarský pusty. Kečup zaúpěl, pustil se trámu a zmizel v hloubi srubu.

A najednou bylo ticho.

V rohu srubu se až ke stropu tyčilo kamenný monstrum, který přecházelo do vobluďnýho komína. Ve votvoru, kterým se u všech pootivejch krbů vřazují polena, polo sedě, polo stál smrtelně bledej Tom a čajovým hláskem volal: "Vorčestre, kamaráde..."

Při tom se škubaně snažil pohnout tělem. Marně - zběsilěj krb měl pořádně silnej tah. V tom se z hloubi kamenný přišery za Tomovejma záda vřazoval dutý vytí. "Vorčestre," zabědoval Tom, "kamaráde ubohej..."

Strach vo Vorčestra napumpoval Tomovi svaly jak špenát. Vodvalil se do díry, pak na zem a jen tak tak se stačil chytit nohy vod dubovýho stolu. Víchřice se rozduněla s nevoslabenou silou. Zoufalej jekot, kterej z komína vřetěl do srubu, vřosil Tomovi čelo strašnou jistotou. Pes Vorčestr byl tahem zběsilýho krbu vřazeněj do komína.

V sopouchu to bouchlo, zasyčelo a víchřice utichla. Dutý a smíravý bědování nahánělo husí káži. Tom horečně přemějšlel. Pak se vopatrně a bárlivě zvedl z podlahy. Strčil hlavu do krbu a zařval nahoru: "Vydrž!!!" Vřhnul se ke dveřím, nasadil vyvrácený prkna, se supěním přitáhn těžkou truhlu a tu sčtě zatížil polenama. Syčení větrku zkomíralo, až umřelo. V krbu něco zadunělo. Tom skočil k černý díře a zavolal "Vorčestre, žiješ?" Tu se přímo před ním zvednul vobлак prachu a z hromady popela vřetel hrůznej tvor, vobalenej sasema a voharkama. Potácivě vyšel přes krbovej práh a pak se shroutil k Tomovejma nohám.

Když Kečup Tom ucpal dveře a tlak vzduchu klesnul, Vorčestr, kterej byl zašpuntovanej v komíně, propad dolů. Rovnou na rošt. - Utekla hodina, utekla druhá, než se zničenej pes Vorčestr s mocným kýchnutím probral k vědomí, zašilhal ke krbu a rozřías se tak silně, že oblak popela sahalil srub hustou mlhou. V tom okamžiku poznal Kečup Tom, že jejich sen vo přesimování v útulný srubu se v týhle mlze nenávratně rozplynul.

"Tak pudeš hochu, ne?" řekl zjihle Vorčestroví a zvedl se z podlahy. Vorčestr se přestal třást a sklopil vřetěně ucho. Všude kolem padal bílej popel. Padal na postel, na který by se to tak krásně spalo a vo kterou by se nemuseli hádat s řádým jesevcem. Padal na stůl, za kterým by se tak krásně jedla sa dlouhejch zimmích večerů houbová polívčička. A padal na krb, kterej měl hřát, až by se vrátili smřelý a leš...

Tom těžce vzdychl a přivřel pes Vorčestra kusen provazu k vopasku. Pak začal vostražitě nvolňovat dveře, v přetřese hladový víchřice. Skrčili se vedle dveří. Tom chytil Vorčestra kolem krku. Pak savřel voči a vodkop truhlu.

Dveře vodlítly jak list vod kaštanu. Vítr se rozzásal. Vřhli se proti uragánu a po pídích bojovali vo svobodu. Přilítli se po semí a pro-

kletý boudy, která je nechtěla za žádnou cenu pustit. S pekelným rá-
musem a rachotem vevnitř v boudě už ničím nespoutanej krb zkoušel,
co to udělá, když si jednou pořádně pročistí dechadla. Pak cejtili,
jak tah polevuje. Dali se do zoufalýho běhu, až ztahaný padli pěknej
kus vod srubu na ubohý sbytečky zrzavý trávy.

Dírky na Tomovejch kalhotách se zvětšily, že jich bylo víc než kal-
hot, s košile zbyly cary a Vorčestr připomínal ježka, kterej se při-
plet pod sekačku na trávu. Koušek pod nima, ve vodlečku slunce, su-
fil vzteklej krb.

Komín, jak pomník šílenýho křbaře, se konečně zbavil dveří, co mu
tak dlouho ucpávaly chřtán a teď toho s gusem využíval - chrtil tří-
sky židlí, stolu a postele, cucal a vyplivoval nešťastnej srub. Vobje-
vil se hrnec a pánev, vylítly první prkna z podlahy a dopadly dobrejch
deset metrů vod srubu.

"Ten krb má ale sakra řáckej tah, hochu," řekl Kečup Tom, ještě tro-
chu pobledlej, ale už smířenej s osudem a zapálil si dýmku. "Taklec
dobrej krb bysme si myslím ani nezasloužili, co myslíš?" Vobrátil se
ke psu Vorčestroví.

Pes Vorčestr ale už tyrdě spal a ze sna ustrašeně skučel. Tak při-
šel vo to, co s vtevřenou hubou sledoval jeho kamarád. Srub se na-
jednou shroutil sám do sebe, rychle začal ubejvat, z komína vylít k
večernímu nebi voblak třísek, prachu a prken. A bylo ticho.

V tý chvíli taky zapadlo slunce a v zrzavý podzimní trávě pod čer-
ným sloupem nažranýho komína usnul i vyčerpanej Kečup Tom.

Miki Ryvola

PÍSNÍČKÁŘI

Slávek Janoušek

Po absolutní špičce se špatně navazuje a tak jsem se rozhodoval,
kdo tak asi může nastoupit po Nohavicovi a Mertovi, aniž by to byl
velký skok. Z těch současných mi vyšel právě Slávek. Proč?

Objevil se v roce 1984 v brněnském předkole Porty, s Lubošem Von-
drákem coby druhým kytaristou a přihrávačem v písničkách. Jako jím
později opěvovaná kometa vyletěl mezi špičku písničkářů díky velice
osobité muzice, velice moderní a nejednoduché, na finále Porty hned
získali nejvyšší ocenění, písnička Revize jízdenek se dostala na LP
Porta 84 - a hned se také plně profesionalizovali. Oba vyšli z di-
vadelního podhoubí, některé Slávkovy písničky jsou přímo pro diva-
delní hry napsány, Luboš se v dnešku k divadlu vrátil /sdružení
Špruše/. Oba byli učitelé a z tohoto období Slávek čerpá původní
slovo mezi písně, má sbírku "sebraných spisů" i slohových úloh.
Jeho písničky mají několik tematických okruhů - nejznámější a možná
i nejlepší jsou "panelákovky", hledající náměty na sídlišťích a ob-
sahující pohledy přímo "chytilovské" /z filmu Panelstory/ - patří
sem třebaš Že neva, Z okna, Kuchynský rituál blues, Máš dům. Další
se dívají trochu víc kolem a opět postihují skutečnost: V kině, O
razítku, Pohoda, Samoobsluha, Revize jízdenek, Rozhovor z nádraží.
Pak jsou tu ty nejsilnější - protiválečné: Nikš matematika, Pocho-
dové cvičení, Památce sbytečných obětí, Humie. A nakonec druh, kte-
rému říkám dumky: Charaktery, Rady, Divný rok, Sen, Imaginární hoš-
poda, Závist. Ve všech písničkách dokáže výborně odkoukat lidské jed-
nání i slabosti, má přehled i cit pro poetiku, umí v nás odhalit to,
co v nás je. Vyšly mu dvě písně na deskách z Porty a samostatné EP

v edici Cesty - bohužel ne právě nejlepší výběr. Na malé desce vyšla i imaginární hospoda spolu se dvěma dalšími písničkami /Plíhal, Ner-
res/...

Můj pohled: V době, kdy Slávek s Lubošem vyšli na pódium v Plzni, už jsem byl zamilován do druhu svaného písničkář. A jak zahráli, jenom jsem nadskočil - po objevu Nohavici z předchozího roku to pro mne byl další skok. Slávek do dnes nemá moc velký repertoár, ale většina toho, co napíše, jsou skvosty textové i hudební, líbí se mi jeho hu-
mor, při němž vás najednou zamrazí z výsledné věty, líbí se mi výraz
a osobitost snad neopakovatelná, mám ho rád i jako besprostředního
člověka - kamaráda. Osobně ho řadím mezi naši folkovou extraligu a
to ještě hodně vysoko. I když odborníci tvrdí, že na LP zatím nemá,
já si myslím, že se spíš špatně vybírá - písně toho druhu, který Slá-
vek dělá se příliš nenatáčejí a ty obecné nemá...

/ Houla /

M u m i e

/ Slávek Janoušek /

Tak už je to tady
kůže se mi scvrkává
divné skvrny kolem brady
a neustálá únava
Tam co se nosí řády
mě občas píchává
no prostě dohromady
žádná sláva

Cítím jak vysychám
mezi čtyřmi betonovými stěnami
Já vím že nejsem sám
ve vchodě jsem se o tom bavil
s našimi ženami

Jedna na ukázkou
odhalila svoji pleť
Řekla: tady tuhle vrásku
tu tam mám až teď
Ve 100 + 1 na obrázku
jsem viděla mumii
Jen ti co včas nasadí pleťovou masku
jenom ti přežijí
Náš konec stejně nebude jiný
stačí projít hrobku s kapucíny

Tam stojí:
To co jste teď vy
byli jsme i my
To co jsme teď my
budete i vy
Vysušení

Cítím jak vysychám
na duši kraba srdce z betonu
Já vím že nejsem sám
v mém okolí stvrdlo každému

Co kdybychom jednou na ukázkou
odhalili svoji tvář
odložili masku

vedle na polštář
Kolik by tu zbylo z nás
okoralých mumíí
jen ti co veadí na lásku
jenom ti přažijí

Malicherná vítězství prohry a vín
stačí projít hrobku s kapucíny

Tam stojí:

To co jste teď vy
byli jsme i my
To co jsme teď my
budete i vy
Vysušení

Cítím jak ožívám
ohně a růže

když se tvé kůže dotýkám
ohně a růže
když se tvé kůže dotýkám

V příštím čísle najdete
článek o Karlu Plíhalovi

-§-

HUMOR OD OHNĚ WAMPIRŮ

BUDE ZASE ZNÍT PÍSEŇ ÚPLŮKU?

Cím to vlastně začalo? Dnes těžko říct, ale je dobře že to začalo..

Jednou z prvních zmínek po dlouhé odmlce o Jaroslavu Foglarovi byl v našem denním tisku článek ZELENÁ DOMODRUŽSTVÍ od Jiřího Havrátila v Naší rodně č.27 roku 1982. Následoval rozhovor Richarda Škvařila s J. Foglarem pod názvem "Celý život s dětmi" v podnikovém časopise n.p. Praga "Cottwaldovec" č.24 rovněž v roce 1982. Pod patronací tohoto podniku vede Jestřáb svůj turistický oddíl Hoši od Bobří řeky.

Souběžně se začaly objevovat povídky, sloupky, články a hry Foglara v časopisech i novinách. A to nejenom ve zpravodajích a místních plátcích, ale zmínky o Foglarově díle se objevují i v MS, bulletinu ČS spisovatele "O knihách a autorech", ABC, VTM, Tvorbě....

V dubnu roku 1984 čeká příznivce J.F. naprosto nečekané překvapení - Čs. speleologická společnost vydává ke svému výročí Foglarův nový seriál MODRÁ ROKLE - kreslený naším nejlepším autorem comics - Kájou Saudkem. I když jeho cena byla 10Kčs, objevil se rázem na černém trhu za ceny mnohonásobně vyšší!

V roce 1985 vychází ve stotisícovém nákladu v Měrkuru Praha Foglarova příručka: Můj turistický zápisník - která se ve spofitelných dávala zdarma! Jediná recenze na tuto příručku vyšla v časopise pražské ČSOP Taraxacum /č.43/85/.

Foglarovy dílo se znovu začínají zabývat odborníci a tak:

- v roce 1981 - vychází ve vědeckoteoretickém sborníku Knihovna /SPU Praha/ rigorózní práce PhDr. Olgy Bezdekové: Dětský kreslený seriál zahraniční a domácí - ve které je Foglarova tvorba seriálně a na vysoké odborné úrovni zhodnocena, i když pouze z několika aspektů. K této práci se kladně vyjádřili mnozí z odborníků.
- v roce 1982 - obdržel J.Foglar veřejné uznání II. stupně za zásluhy o rozvoj Čs. tělovýchovy.
- v roce 1984 - vydalo nakladatelství Albatros "Montury české literatury pro děti a mládež" kde je zpracováno i heslo Jaroslav Foglar. V této době píše i Paedr. L.Kikulka odbornou práci natéma Jaroslav Foglar. Tato práce je uložena na katedře historie Pedagogické fakulty v Ostravě.
- v roce 1985 - nakladatelství ČSAV Academia vydává "Lexikon české literatury, Osobnosti, díla, instituce, 1.díl", ve kterém je obšírně heslo J.F. velice seriálně zpracované Daliborem Holubem. V téže roce v časopise Typografia č.4 v článku Leo Křížka "Kreslené seriály u nás" objevuje se hodnocení kreslených seriálů a jako nejlepší a nejznámější jsou hodnoceny právě Rychlé šípky!
- v roce 1986 - na žádost nakl. Olympia píše zasl.un.ing. Alexej Fludek návrh na reedici devíti knih J.Foglara. Lektorovaná díla jsou: Hoši od Bobří řeky, Chata v Jezerní kotlině, Když duben přichází, Přítav volá, Záhada hlavolamu, Stínadla se bouří, Dobrodružství v Měni nikoho, Tajemná Hášnovka a Poklad černého delfína. J.Foglar odevzdává též rukopis knihy "Máš oddíl" k posouzení politicko-výchovnému oddělení ČOV ČSTV a odpověď zněla: "...knihka je hodnocena kladně a po několika úpravách by byla vhodná k vydání -Dr.Miroslav Ruchař, vedoucí oddělení."

KIMO TO ...

Foglarovi hrdinové se stávají námětem pro písňové trampeských písničkářů. V roce 1979 píše Wabi Ryvola své "Rychlé šípky" a o něco později Tony Linhart "Cestu do Stínadel". Tyto písňové spívají snad všichni trampové v republice. Wabiho píseň zazněla i na "první novodobé" veřejné besedě v Praze na Petynce dne 8. října 1985. No a pak už se besedy začaly jen sypat, - různí organizátoři, různá úrovně. O některých besedách se pí-

že i v tisku - MS. 23/86 - vychází správa o besedě organizované Hon-
sou Dobráštem na Petynce. V brněnském a třebíčském besedě se píše v den-
ním tisku, a to v brněnském Svobodném slově a Lidové demokracii. Na
těchto besedách hovoří o Foglarově díle mnozí z těch, jímž jsou děti
a mládež naplní každodenní práce, ať již pracovníci a členové rad PO
SSM a nebo sociologové, psychologové...

Na těchto besedách se také poprvé objevuje nádherná publikace PÍSEŇ
ÚPLŇKU, vydaná 24.20 ČSOP v Brně - to nejlepší, co se pro popularizaci
Foglarova díla mohlo udělat.

Kniha má motto: Kdyby se lidé v dospělosti stávali tím,
po čem touží ve 14 letech,
byl by celý svět dočista jiný.

Albert Schweitzer

Pod vedením šéfredaktora MUDr. Jaroslava Hanzela a redaktorky Olgy Bez-
děkové na přípravě publikace PÍSEŇ ÚPLŇKU spolupracovali: Jindřich Pi-
lař, Michael Bezdek, Paed. Vlastka Černáková, Věra Lančová, Jana Fila-
řová, Ludmila Pokorná, Petra Zavišáková a Jiří Růžička. O ilustrace
grafickou úpravu se postarali Marko Čermák a Miroslav Pánek. V knize
jsou shrnuty snad všechny odborné posudky Foglarova díla od roku 1980
a doplněny o nové příspěvky. K Foglarovské tematice se zde vyjadřují
Doc.Dr. Z.Matějček, MUDr. J.Hanzel, MUDr. J.Rubeš, zasl.umělec A.Plu-
dek, Ing. P.Fobek, Paed. L.Mikulka, PhDr. J.Hrva, M.Černák, P.Mosek,
K.Saudek a další. Objevují se zde také starší Foglarovy povídky, sedm
nových příběhů Rychlých šípů, ukázky ze seriálu Modrá rokle i z přípra-
vovaného seriálu Ztracený kamarád. Jsou zde ukázky z nových knih J.F.
a to "Tajemství Velkého Vonta" a "Máš odáíl" - také písně inspirované
J.Foglarem - Wabiho Rychlé šípky a Tonyho Cesta do Stínadel, dále pís-
ničky ke hře "Tajemství Jezerní kotliny" od Zbyška Malého a Dr.K.Ryba-
vého, soupis knih a kreslených seriálů J.F. a bibliografie díla J.F.
z let 1972 - 1986.

No a pak přišla na řadu Praha! Z denního tisku - Mladé fronty a Svo-
bodného slova jsme se dověděli o tom, že TJ Sokol Troja pořádá 27 a 28.
číjna sportovní brannou hru na motivy nových třinácti bobříků, nazva-
nou - SHUMĚNÍ ZÁTOKA! /autoři jsou J.Foglar, MUDr. J.Hanzel, Ing. M.
Drdáček/. Soutěž tříletných družstev /nejen z oddílů PO a TON, ale i
z nahodilých příchozích! / je zakončena besedou o Využití volného času
dětí a mládeže v FKDJF. Besedy se účastní zpěváci Wabi a Miki Ryvolové,
Wabi Janěk, Tony Linhart a Pavel Fobek a hovoří spisovatel J. Foglar,
Ing. M.Drdáček, MUDr. J.Hanzel, PhDr. Z.Matějček - dětský psycholog,
prof.MUDr. J.Pleiffer - neurolog, spisovatel Ing. A.Pludek zasl.umělec,
primář MUDr. J.Rubeš - psychiatr, PhDr. O.Bezděková. Ve foyer je výsta-
va akvarelů a ilustrací Marko Čermáka a fotografií Jiřího Růžičky.

Objevuje se zde také II.doplněné a přepracované vydání publikace "Pi-
seň úplňku"!

A co bude dál?

Nechme se překvapit. Vždyť Jestřáb toho má pro nás tolik - nové kni-
hy, jako Tajemství Velkého Vonta /nové příběhy Rychlých šípů ve Stí-
nadlech/, příběhy Hochů od Bobří řeky v době protektorátu Čechy a Mo-
rava popisuje v knize "Strach nad Bobří řekou" /ukázka z této knihy
vyšla pod názvem Cesta do brány smrti v týdeníku Hlas revoluce, který
vydává ČSPB, v č.50/86/.

V knize "Máš odáíl" je zachycena celoživotní autorova práce s dětmi-
námety, rady, hry, postřehy atd. Pár náčtenů sestavilo soubor 50-ti
povědek J.Foglara, publikovaných v letech 1923-1983 v nejrazantnějších na-
sopisech. Mají-li čtenáři zájem, je možno některé otisknout v Poutníku.
Kája Saudek už kreslí pokračování seriálu Modrá rokle s názvem "Ztrace-
ný kamarád". Foglar se chystá obě dílka již zpracovat i prozaicky. A ta-

ké pracuje na své autobiografii "Život v poklusu", objevilo se 7 nových Rychlých šípů /budou další?/

Co napsat na závěr ?

V publikaci PÍSEŇ ÚPLŇKU pokládá MuDr. J. Hanzel několik otázek, několik prvních přímo navazuje na proběhlý sportovně branný závod a následující besedu a proto pouze vybíráme:

- Vracíš se k "foglarovkám"? Proč? V čem tkví stále jejich aktuálnost?
- Jak se ti líbí ukázky z nových knih J. Foglara?
- Jak na tebe působí kresby Dr. J. Fischera a M. Čermáka?
- Znáš knihy M. Zapletal a jiných autorů pro mládež? Jak se ti líbí? Pracuješ s nimi?

... a uzavírá: Určitě napiš! Pomůžeš tak nejen nám. Možná, že tě k napsání dopisu inspiruje některá z našich otázek. Adresa zní:

MuDr. Jaroslav Hanzel, Feretkova 556, 181 00 Praha 8

A co popřát Jaroslavu Foglarovi - Jestřábovi k jeho 80-tým narozeninám, které oslaví 6. července 1987

- Já sám bych měl jedno velké přání, které ale nemohu splnit -
- VYDAT ZNOVU HOCHY OD BOBŘÍ ŘEKY

NEJKRÁS - NĚJŠÍ...

původní Vokounův příspěvek byl "očesán" redakčním kolektivem - ve složení: Smrk /Materiál poskytl pro tr. časopisy TTK - Trampská tisková kancelář/

Když je nížina velká a úrodná a protéká jí široká a dobře splavná řeka, nebývá to kraj stvořený pro trampingu. Za těch pár tisíciletí, co tu jsme, lidstvo zničilo, co se dalo. Z kdysi velikých lesů zbyly jen úzké pásy, spíš větrolamy, nebo malé zapomenuté, zalesněné plácky. O zemědělství a průmyslu 20. století, které jsou příčinou značné přelidněnosti, raději snad ani mluvit nebudu. Prostě, řekli byste si - Kamarádi, nic pro nás! - A přesto jsou i zde místa, na která se nezapomíná a do kterých se člověk rád vrací.

Jedním z takových byl i náš Plácek pod Nejkrásnější Borovicí. Bylo to místo, v malý zátočině slepého ramene řeky, pod velkou sosnou, která se jako prst zdvižený k nebi tyčila na kraji toho typického malého lesečka, ve kterém snad všechny stromy byly jejími dětmi; zatímco dole, v jejich stínu, tlely pařezy - pomníky jejích sester a bratrů.

Jezdili jsme tam minimálně jednou do měsíce. Naposled jsem tam byl tejdén před velkým zeleným vandrem. Rozloučit se, a slíbit tý krasavici, že za dva roky - hned první vandr - zase tady!

Vojna skončila, je pátek večer a já stojím vopřenej vo kandelábr na nádraží a sním si sen, kterej za chvíli skutečným. Vo tom jak vyskočím do vláčku - jestlipak jezdí ještě ten starej, červenej, vomlácenej hurvínek?... Jak se ve vesnici stavím u starýho Polyfky - kterýho na vejboře vedou jako Polívku, což nám vůbec nevádí - jak spolu pokecáme vo Kotlovi a Desperádovi, který se vrátěj z vojny až napodzim. Jak potom vymáčkám do kopce, a už jen kousek rovinkou, a budu u tý vysoký, šifhlý, a až na jednu nesmyslně vybočenou větev, nádherně souměrný, nahoře košatý borovice. Jak jí pohládím na pozdrav po kůře a jak...

"Ahoj, Mloku! Ani bych tě nepoznala s touhle vytrvalou trvalou! A to už ses vrátil z válčení?... Tak tě vítám..." Příval slov přerušuje moje snění, poznávám Plácačku. "No nazdar! Jsem rád, že tě vidím, stvoření ukecaný, jak dvě ženský a eště kousek za roh!" Trocha se vošklibne, ale pak mě už nepustí ke slovu. Má spousty nevínek, za ty dva roky, co jsem tu nebyl. Ví toho, jako dvě ženský a eště kousek za roh...

Přistavil vláček. Stejně jako tenkrát, jen o trošku kašlavější a

TRAMPSKÉ DĚJINY

Povídání o trampech pro trampy z pera staříckého trampa.

Škauti a silniční.

V našem vyprávění dlužno se též zmíniti o jisté podčeledi stanařů, tak zvaných "škautech". Od Baden-Powellových svazových skautů až po Svejsíkovy Junáky a od nich se oddělivší Junáky Volnosti, zveme skauty organizovanými. Tito sešněrování tuhou kázní organizační úpí pod jhem svých velitelů a vůdců.

Trampové jsou pak pravým opakem ke skautům, pokud se týče polovojenské kázně, avšak i celá řada trampů musela uznat, že skautská výstroj má něco do sebe, a tak si trampové vypůjčili ze skautského kroje krátké kalhoty - nazvané také půllitráky a honosí se malými koleny. Táto se na rozdíl od pravověrných, organizační disciplíně se podrobivších skautů, zvou všeobecně skauty divokými, čímž je zdůrazněna dostatečně jejich naprostá nepřislusnost ku kterémukoliv klanu skautů. Pro větší zdůraznění říká se jim prostě "škauti" - s háčkem na "s". Někteří pak sáhli i po Baden-Powellovském stetsonu. Avšak kalhotami a kloboukem rozumně přestali. Ostatní ústroj a líbivé doplňky řídí se výhradně jen dle jejich vlastního vkusu. Strava divokých škautů se pak ponejvíce skládá z čaje, salámu, buřtů a nechutných konzerv.

Škauti vodní neliší se mnoho od svých lesních bratrů. Liší se snad jen ústrojem, neboť pro ně je typické tričko a trenýrky. Místo torny nosí na zádech po břehu Vltavy keni a kajaky.

Podle pořekadla - nejlepší na konec, a to trampa silničního. Jest to třída sama pro sebe. Hobo-tulák, královský tramp. Jejich domovem je silnice. S bejbinou na zádech měří moderní akasver matičku zemi stále dál. Trochu toho haraburdí na zádech - k vaření - kus chleba, ždibec salámu. A hlavně v kapse nesmí scházet dýmka a u pasu pytlík s tabákem. Tam někde opodál, kdesi pod lesem čeká na něj hostina. Trochu brambor - rostou na poli - dva tři lupeny zelí - ty taky - za stromkem vykoukne hříbek - šup tam s ním taky. A prosím, poslužte si. Ani legendární Lucullus by nepohrdl. Jen ho nechte taky tak vytrávit! Po večeři se přihodí na ohýnek, kolena se dají pod bundu a přijde na řadu fajfka. Hobo může být bez chleba, vody či čaje, leč nemůže existovat bez dýmky. To by asi zahynul. Ta vonná lulka se smrdutým tabákem, který stále jako ohlodanou psí kost třímá mezi zuby má pro něj cenu zlata. Vůně lulky je líbá a proniká tak, že i komáry zahání. Leč hobo se u ohýnku zahalí do dýmu téhle věcičky, na tváři se mu rozhostí blažený úsměv a dumá.

Dalším výrazným prvkem v trampstvu je Tramp stařícký. Tramp stařícký není tramp úděsného stáří, on často není vůbec kmetem na jehož šedinách by se už mech usadil. Spíše tu živelný humor trampského národa naráží na jeho trampský život a jeho trvání jako takového. Je tedy starým trampem. Řekněme třeba už dva roky. To je podle něj už velmi dlouhá doba. Bohužel má pro to pouze jediného svědka. A to je zase jen on sám. Rád o sobě prohlašuje, že už je starým trampem a proto tedy

jeho jméno. Prostě on už všechno zná, všude byl a všechno viděl.

Tímto vyprávěním končíme ukázky z cancáku již dávno zesnulého kamaráda. Doufáme, že vám ty prosté řádky přiblížili trochu dobu předválečného trampování, kdy naši dědové s trampingem začínali a kdy se rodila romantika a kamarádství, která snad tramping provází dodnes.

Autor tohoto cancáku byl jeden z těch prvních a z jeho řádek je zřejmé, že to byl dobrý člověk a kamarád.

Berme tedy toto vyprávění i jako uctění jeho světlé památky.

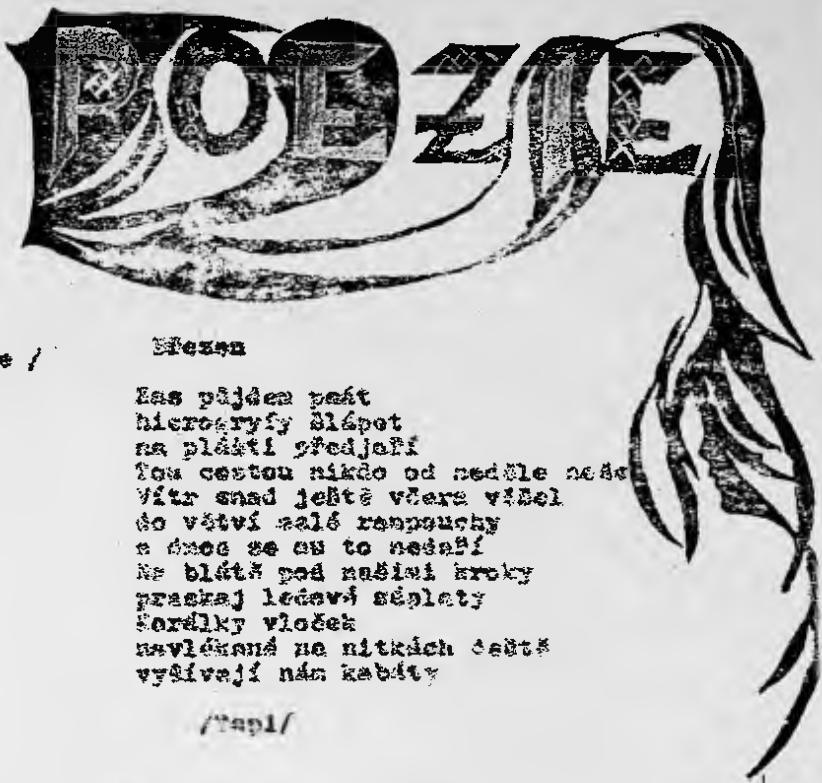
Seladon

Pamatuješ
jak jsme vypadli z vlaku
plní tmy do tmy
jen neony nás občas okřikly
Sli jsme metrem
pěšky k automatům
rozměnit si
Ve výkladech
bylo ráno
a noc opile koukala
na nás jak na šupáky
z vesnice
V průjezdu
ve dvě
stáli jsme frontu
na párek s chlebem
za námi dva vandráci
v civilu
Tenkrát v třiašedesátém
říkali jsme jeden druhému
měli jsme po vojně
a nebyli jsme ženatí
Smáli se nám
Ještě za rohem
Když jsme padli do ruk opilci
kterej mlátil a líbal ženskou
V tu chvíli jsem přišel na to
proč zdrhám z každého města
a vzpomněl jsem si na mámu

Kazatel

Koutek

Jeden jistý muž

Na stole
François Villon
dobře rytmovanéj / v knise /
aby šel na pouť
mluvil
zpíval
a pobuřoval
sde !

/Koula/

Předjání

Slunce
sije na tálky boudu
nití elib
láka
roztřesenou důvěru
známe no
podvodníka
dneska se děje
a sejtá
v úrazu
klapem do závěje

/utlechu/

Knasice

len po vteřinách ústí
a kloubej odporu tleskne
straněje těhotenství vřítel
vlíček vepovínek rozvázat
pysy své tajemství
do studny strachu
řítmost přebíjí
nejvyšší kartou

ubohý trůn

ese v rukáve
skloube k nohám apolunáře
aresínak slov
a vedovečného kousku upřímnosti
sčervaná vědomostí
kuže se spotí ochlazením
ale vichřice vědomostí
už chleběje
první masivý závan

/Banka 6./

Stezka

Has pádem paňt
microgryfy slápot
na plátki předjání
Tou cestou nikdo od neděle nešel
Vitr snad ještě všera víšel
do větvi malé rozpouchy
a dnes se on to nedělí
Na blátě pod našimi kroky
praskaj ledová sáplata
šardalky vloček
navlékaná na nitkách čestě
vyšívají nám kabáty

/Tapi/

V krajině přečká

řickli krajina podrážky
jak rozřezá odeslaných dopisů
za každým krokem nový poměr
-kras letící vlnovkou podpisu.

sví barosa krajinu utáčen
vyšlepkou, slovy,liny sláň
krahici na staré podlody
střísteno x betonová sluna.

/Lésko/

Skatelnováni

pro věci jsou
váščky
skříně
obchody
ametiště

pro zvířata
slunce
voše
vačuch
semě

pro lidi
domovy
pracoviště
ceta
stroje

zviňskéj optimismus

/Sark/

Jak napast blazen

Te přijdeš jednou
báhvíky
a báhvíken
a uslyšíš slaboučký zašustění
tlapičky drápků
prosení světla
čínácky vyplnou krví
a šabíčky šivítků
tíse
neposporovaně
vlečenou do stonků květů

Sebež se usednout
pokojně
blázeň v dlani list
čicháči vyčlenka
jaj lovců
jen -
neposporovaně
a náčku se utrhne
a rukou vyklouzne
nabí se vyne
se sítí prokouze
jen jednou modí
ji náček bláznit
lichoune sáhní po píšťalce
tá, kterou hraceš hráli del
a jomá
jachtoune
sou, or táh
doud neposporovaně
doud neposporovaně
hvísej

Až přilíží se kofist
náček ji pohled
neposporovaně
/zauš šenaké
ze šenaké šenaké více dostaneš
než se slítk/
A když usadí se
ať už na tvém klíně
či v trávě opodál
savlouneš ošika
proskouneš její tělo
sda pod šatem skvělým
neposporovaně kasy nenapravitelné
pak
shledáš-li ji krásnou

a šenaké
prety neposporovaně
obejní její pás
a dlani palacej rty
aterá vžděti polibit
divoce
harce
sávratně

Teď je tvá
ty neposporovaně hráš
ale ještě není čas
táhou po papíře škrat
a ničit její mladou náheru
ke
ukrát ji nech
a dechem utopeno
sleduj tu prostou
divou
jablíčka zelená
v šenaké mladou
křehkou
náhou
Tyneš
kdy shledáš ji povnou
Tyneš šenaké vlt
usadnout
a varien ji šenaku vzít.

/šenaké/

šenaké hraceš hraceš

se hraceš jít

šenaké
a celánoš se
JAE šenaké

tak ano i čitit
neváhat

jen na šenaké
česte znova a znova

se šenaké hraceš jít
VZKOU
a šenaké
jako šenaké

šenaké ano, šenaké zít
neváhat
ani na šenaké
česte znova

/šenaké/

Omlouváme se P.T. čtenářům, že v tomto čísle nenajdete slibovaný rozhovor s Michalem Tučným. Je sice již natočen na kasetě, jenomže kamarád od kterého jsme měli kazeták zapůjčený ho potřeboval vrátit. A náhradní zdroj, který do dnes alespoň reprodukoval již ani nechrčí... Tak tedy v příštím čísle, doufáme, že vezmete zavděk rozhovorem, který zaslal do naší redakce kamarád Houla:

INTER WYJUK S WABI DANKEM

/ . speciálně, pro Poutníka se vyptal Houla /

Je po koncertě v rakovnické ratejně neboli Domě osvěty, kde Wabi právě dohrál třem stovkám lidí. Má smůlu - pokaždé teď skončí tady, protože divadlo je obsazené a do klubu se jeho publikum nevejde. Dost děsná akustika sálu udělala svoje, lidé sice zpívali, ale pohoda některých klubových vystoupení Wabiho dávno zmizela. Dáváme si pivo a začínám...

/póz. red. Houla si často dává pivo, ale tak jako nyní to ještě nezduraznil./

H: Wabi, nakolik se ještě cítíš trampským písničkářem?

W: To je špatně položená otázka, já můžu maximálně cítit, jestli mne trampové za trampského písničkáře považují, nic víc.

H: Myslíš, že tě dnes považují?

W: Jak kdy. Podle toho, jaký se sejde publikum, ale podle toho na Portě snad jo.

H: Ve tvém repertoárovém listě jsem nenašel Fotky ani Tonku...

W: Fotky jsou hrozně dlouhý a pak, nechávám je trochu odležet, písnička musí bavit, aby se člověk nestal jen gramofonem. A Tonka je taková ptákovina, která se moc nehodí do toho, co dneska hraju, Zás jsem nasadil starší písničky, který jsem dlouho nehrál...

H: Jsi asi jedním z nejvytíženějších písničkářů, neunavuje tě to ještě, nebo líp - máš nápady a sílu psát nové věci?

W: Nápadů bych potřeboval víc. Kdybych nebyl typ, kterej potřebuje příběh, jde to. Melodie mi choděj, ale ty příběhy...

H: Na tvou druhou desku se názory různí, ale většině se moc nelíbí. Můžeš k tomu kamarádům upřímně něco říct?

W: Já to nedělal proto, aby se někomu líbila, pro mě je podstatný, že jsem udělal, co jsem moh. Není tak pestrá jako Rosa, ale je sevřenější. Ty smyčce - je jich tam moc. Já měl napsaný snad citlivější, ale nikdy předtím jsem to nedělal, tak jsem to svěřil Jirkovi Hoškovi z Newyjou, snad jsem měl přece jenom mu nejdřív ukázat svůj nápad. A pak - druhá deska je pro posluchače vždycky horší. Je to tak trochu kompromis...

H: Tvůj repertoár není moc široký, nebudeš ho rozšiřovat třeba o překlady? Mě by ses líbil třeba s Cohenovými věcmi...

W: Z Cohena mám strach. Má texty trochu jiné, spíš o lásce, to Kristofersson je mi bliž. Ale tam se zas těžko vybírá něco, co ještě u nás nikdo nedělal, hodně zpívá Bobek, Tučný, Zalman... Ale něco takového bude.

H: Jak vypadá tvá smlouva se Supraphonem ? Povídá se, že máš točit každoročně ?

W: To není pravda. Smlouvu sice mám, ale takovou, že budu točit jen pro Supraphon a oni mne, kdykoliv budu mít zájem, zařadí do plánu.

H: Kdo je tvůj poslední objev v literatuře, respektive co čteš ?

W: Líbí se mi Neffovy Večery u krbu, ale nejvíc Vedlejší příznaky od Woody Allena. A taky Zapletal - Půlnoční běžci.

H: A stejně v muzice ? Co posloucháš ?

W: Poslouchám málo, ale teď se mi líbila deska 81-82, Pat Matheny, je to jazzárna, ale je tam písnička s dvěma kytarama, bezvadná. Z toho, co se prodává tady, Springsteen. A z naší muziky.. Novej Michal Prokop.

H: Chytanou tě občas ještě tozlavý boty ? Kdys naposled byl u trampskýho ohníčku ?

W: Loň v létě. Ale to bylo na chatě. Venku normálně - to už je dávno. Je tady problém - když vyježu mezi mladý, už na mě koukaj jinak. Tak vyrazím spíš se starejma kámošema, s Hubertákem na vožu a tak.

H: V poslední době sice trampové zpívají tvoje staré písničky, ale nový je moc neberou, mám dojem, že se změnilo i složení publika z trampstva na středoprůdce. Cítíš to ?

W: Není člověk ten, co by se zalíbil všem. Nemělo by smysl zpívat pořád stejně, ve stejném duchu, člověk se vyvíjí. A pak - když jsem vydal desku, přestal jsem být výlučným majetkem trampů a stal se majetkem všech.

H: Jaký je tvůj vztah k novátorskému folku typu Voňkové či Nohy apod ?

W: Jsou věci, který třeba i nechápu, ale to jde z nich, tudíž to někomu něco řekne a má to své místo.

H: A dnes, s odstupem, vztah ke starým trampským songům ?

W: Silně nostalgickéj. Občas zazpívám, ale jenom podle atmosféry, jak kde a kdy.

H: Zpíváš si pro sebe nebo na sejšnech i něco mimo vlastní písně ? Co ?

W: Vůbec vlastní písně. Spíš Plíhala, Nohavicu, Ježka, Suchýho a podobně.

H: Jak bude vypadat tvoje nová kapela ?

W: Bude to combo: basa, bicí, kytara, klasický klávesy.

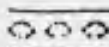
H: Vstává se ještě při Rose ?

W: Už ne, asi to bude tím, že lidi dostali konečně rozum...

Wabi odjíždí směr Praha, kde ho čeká rodina, já si doma pouštím znovu jeho koncert. Dostává do mne nostalgií...

3/3 87 Rakovník

Houla

Je to docela jiné soužití se stromy, když v městě necháš si udělati z prken nábytek, podlahu nebo ze dřeva nádobí, než když žiješ s nimi v lese a přijímáš od nich darů. V lese táboře, dávno jsi přestal hodnotit věci podle jejich „užitečnosti“. Jak surové a nízké jest, odhaduje-li civilisovaný člověk dneška les jen podle toho, kolik kubických metrů paliva může dodat, kolik vynášit. Člověk duchovního života ctí les pro jeho krásu, vůni, stín, klid a velebnost a dívá se na něj jako na Chrám Přírody, do kterého vkročit se má se srdcem posvátně rozehvěným. Žijeme-li dlouho, dny i noci v lese, poznáme stromy, jak dýchají a mluví. Srdce naše jakoby cítilo odezvu jejich tepu a když se k nám schylují, chtějí bychom je někdy obejmouti, jako bytosti živé, které milujeme. Nestalo se vám to někdy? Ivo Vojnovič ve své „Dubrovnické trilogii“ tak pěkně a dojímavě líčí loučení muže se svým krajem do Afriky odcházejícího, an hladi kůru milých svých stromů. A holič krále Lávy aspoň do staré vrby pošepal tajemství, jež ho tížilo.

Dnes lidí už málo rozumějí stromům a proto tak bolestných událostí stáváme se svědky, že staré stromy na návších a u domů, v alejích a sadech jsou káceny a nikdo proti tomu neprotestuje. To náš Kozina Slauký měl jinou krev, když drábové podetínali jeho lipu!

Jsou ještě místa, kde si můžeme klidně pohovořit se stromy. Když jdeme tábořit do lesů, vyhledáme si takové zátíší, kde nad lesní myšlinou sklánějí své koruny lipy a duby, odkudž zíráme do špičatých vrcholků jehličin a právě tyto živé kulisy vnášejí slavnostní tón do jeviště našeho života.

Učíme se v stromech poznávat své druhy, bytosti stvořené k slávě Boží jako my a cítíme s nimi. Nikdy jim pak neřekneme, že jsou „užiteční“, protože nám dávají dříví a tolik jiných věcí, ale že jsou dobří, laskaví a štědrí.

Jsou štědrí a abychom jim byli vděční, chci dnes rozjímali o jejich štědrosti. Jako by znaly naše potřeby, nabízejí nám své dary. Jsou svalí a daleci jsou vědomí, že žijí dábelští tvorové, kteří kácejí ne pro potřebu, ale pro peníze. Peníze, obchod — takové lidské hamižnosti v lese jsou neslýchané. Tam vládne vážná prostota, upřímnost a ctnost. Příroda uchystala nám vše, abychom byli šťastni. „Ale nesmíte být příliš chtiví,“ řekl John Ruskin. Proč Indián žil v míru s přírodou a její panenská divokost zůstala ušetřena vedle jeho osad? Protože cílem jeho života nebyl obchod, ale život sám, s jeho nevyzpytatelnými hloubkami a nevinnou radostí, „kdykoli na denním lovu přišel rudý lovec na místo,

které bylo nápadně krásné nebo velebné — k hoře, nad níž se klenul zářivý oblouk duhy, k hilemu vodopádu v srdci zelené rokle, na širokou prerů ozářenou krvavými barvami západu — vždy na okamžik stanul a modlil se“. Tak píše Ohies, Siouxský Indián. A s toužou pietou ohracel se Indián k stromu, žádal-li si od něho něčeho. Z jara konány obfady v lese a dikučinění stromům za jejich dobrotu, že pomáhají lidem v těžkém jejich životě. Za javor cukrový vysílány modlitby k Bohu, aby přinesl hodně šťávy. A po cukrové žni bylo stromům děkováno...

Se stejnou úctou přibližujeme se stromům v táboře. Bez nich byl by život náš v lese úplně nemožný. Potřebujeme staviva, paliva, dřeva na nářadí a nástroje. Ale při tom všem vážíme si jejich života a když se můžeme honositi vyrobeným předmětem neb vykonaným činem, cítíme v nitru pocit vděčnosti za pomoc, jakou nám Příroda poskytl. Tak úkony naše všechny dostávají smysl posvátnosti, ať už rozdělávání ohně a vyrábění láze, či jiného užitečného předmětu. Tak celý život náš obetává se nimbem svatosti a všechna naše práce stává se modlitbou — což právě má být skrytý a hluboký smysl života v lesích.

Lidmi, kteří žijí v lese, jsou některé stromy zvlášť drahé. A tím, jak naše spolužití činí významnějším, tím, čím obdarovávají nás, stoupá v našich očích cena jejich a úcta k nim. Kdo

má „lesní moudrost“, zná strom se všech jeho stránek, zejména čím oblažuje člověka a činí život jeho silnějším a krásnějším. Zná jeho dary.

Jedním z „dvanácti tajemství lesa“, která nás naučil znáti největší znalec přírody dnešní doby Ernest Thompson Seton, — jest: „Znáš čtvero darů smrku?“ Tajemství to poznal jsi, dovedl-li jsi oceniti smrk jako dárce dříví na oheň, dárce vonné pryskyřice, dřeva a chvojí na tvoji indiánskou postel v lese a pohodlný spánek v lese, to je největší vzpruha tvého zdraví — a dárce vánočního stromčku, kterým jsi se jako dítě těšil?

Viš, čemu Indiáni říkali „wattap“? To je znamenitá nit, aby's mohl šiti nádobky z březové kůry, výborný provázek, kterým můžeš svazovat proutí svých košíků v letě pletených. Dává ti jej jedle a najdeš jej na vyvrácených pařezích jejích v podobě jemných, tenounkých a dlouhých kofinů.

A Borovice nám dá nejkrásnější barevný svět v přírodě, který plane jako oheň, vytřízníme-li si tenounký lupínek ze starého hustého suku a zasadíme-li jej do okna, aby

jim procházel paprsek Slunce. „Krvavý kříž v borovici, krystalový pohár Svatého Grálu“, říká tomu Seton.

A abychom dovršili cenu našich jehličnatých, vzpomeňme ještě na krásný modřín. Žijeme-li v lese, naučíme se cítit oheň. U ohně zaběhla první jiskérka civilisace, neb oheň dával pračlověku bezpečnost a pralidem družnost. A jak prvotní člověk získal svůj oheň? Třením dřeva o dřevo. Tento úkon v táborech junáckých stává se obřadem pro posvátnost té vzpomínky. Chlěl bys umět rozdělovat oheň třením? Porad se s modřínem, z našich stromů má dřevo nejpryskyřičnatější. Tak skoro „naším“ stromem stal se zera v. Nesetkáme se s ním však venku, obvykle jen na hřbitovech a zahradách. A přece jaký to dobrý strom! Jako by žil jen pro jiné tvory! Vyroste-li mezi lidmi také někdy kasta lidí, kteří pudem svým budou ochránce přírody, zachraňovateli života místo dnešních střelců a myslivců, ničitelů života? V dobách zesurovření válkami zrodila se šlechta, jejíž chloubou byly štanice na lišky a zajíce — nevznikne jednou v dobách duchovní kultury na světě nová šlechta lidí něžně milujících přírodu a zbožných z ní? Poradím vám jeden opravdu šlechtetný čin: na mezech a na pokrajích lesů, kde bijí ostré větry a zuří vánice, sázejte živé ploty thuji či zeravů. Nevíte ani, kolika zaplácům a srncům tím zachráníte život, nemluvě ani o ptáčcích. Skýtají ty houštiny úkryt a mnohou zvětí i živi. Všimli jste si snad, co drobných masitých šištiček nosívá zerav? Vystřihám se zatím toho, abych mluvil o půvabech a duši stromů. Mluví o stromech, pokud člověku žijícímu v lese přimo slouží, činíce jeho život pohodlným a šťastným. A mám na mysli junáky, chlapce, kteří by rádi prožívali v lese něco tak krásného, co ve své obrazotvornosti tušili, slyšíce o kočovných Indiánech staré uslechtilé krve. Chci tedy předvést woodcrafterské stromy, jak by řekli američtí chlapci, stromy, které pro woodcraftera, t. j. člověka žijícího v lese, pro svoje duchovní probuzení jsou zdrojem života, skýtají materiál pro krásné a užitečné věci v táboře. Z listnatých dvěma stromům především patří láska naše: bříza a jasan.

V indiánských povídkách irokézských vypravuje se, jak hádali se spolu jasan a javor, který z nich je uslechtilější strom, významnější svou službou lidstvu. Jasan dával Indiánům dřevo na luky, javor jim dával cukr. U nás soupeřit by spolu mohly nejspíše bříza a jasan a myslím, že v Americe také.

Nejdůležitější strom severu, pokud člověk žil v lesích, jest bříza bílá. Jest to královna lesů — zdroj potravy, nápoje, léků, dopravních prostředků, stavby a zařízení obydlí — není skutečně stromu bohatšího a štědrějšího.

Březová stáva dává syrop, pokud člověk žil v lese, nejvůněnější kůra její byla v dobách hladu sušena a rozemílána na moučku, jež není nevýživná.

O kůře ví každý nováček, že jest nanejvýš hořlavá a že jest také nepromokavá. Je to ideální náhrada papíru pro rozdělování ohně v lese. Když je mokro v lese, březovou kůru vnitřních vrstev vždy můžeš mít suchou.

Nejdřív z kůry břízy drobné lupínky, které suché najdeš vespod jako troud, na to smrků malé jemné větvičky a ze sosen suky neb i šištičky — oheň bude sálat a nevznikne čmoud.

(E. Th. Seton, Dva malí divoši.)

Široké pláty kůry březové jsou lesní kůži, tuhou, lehkou, pevnou, ohebnou, nepromokavou, skoro nezníčitelnou na vzduchu. Indiáni pokrývali ji své wigwamy a dělali z ní nádoby, pohárky, skřínky. I ty si můžeš mnohé pěkné věci pro svou domácnost z ní poříditi. Do tábora škatulka na sirky z březové kůry bude nebezpečnější, na cesty skládaci pohárek na pití do kapsy nejpraktičtější. Když kůru rozloupáš na jemné lističky, dostaneš papír našich lesů, ploché, lehký, hladký, nepromokavý, krásné barevný a vonný; pro královské myšlenky svoje v lese nenalezněš znamenitějšího papíru, alyps je zaznamenat.

Avšak korunou slávy břízy jsou ony roztomilé březové kance, kterými proslavili se Indiáni. „Sotva si můžete představit něco krásnějšího ze života a pro život severských lesů, lodičku, která by se dala postavit a popravit a použít

všude od Atlantiku až k Pacifiku, po všem mírném pásmu lodičku, jejímž otcem byla Rudochova mysl a matkou bříza, je to neocenitelný dar Ameriky světu“ — praví náš Seton. — „Můžete použít lidských tovarů na povlak, můžete nahradit nehezku cizí hmotu za kostru ohýbaných březových latěk, nebo nebezpečné hřebíky za vázání jedlových kotínek — avšak původní tvar, linie, žebra, příd jako rty se obrací, otáčivé kormidlo a veslo dopředu puze a vždy na osobní zkušenost odkázané, plavnost, úžasná lehkost pro přenášení po souši, schopnost opravy lesním materiálem, to jsou vlastnosti březové kanoe a pro ně bude kanoe vzpomínáno a vžití si jí budou lidé, dokud neskončí putování člověka malými vodami.“ O jasanu vykládá chlapcům netřeba. Kdo by z nich netoužil, aby měl pěkný svůj luk, vlastnoručně zhotovený, onu nejkrásnější zbraň, na jakou mohli přijít jen divoši? A kdož by nevěděl, že není u nás pružnějšího dřeva nad jasanové? Z jasanu si vyrábějí junáci hole, šipy, topůrka k sekerkám — nelze se takoruka bez něho obejít.

Javor sice nás nezásobuje cukrem jako zásobil Indiány, ale náš lid na Slovensku dodnes si vydlabuje misy, dřezy a robí lžice a vidličky z javoru — bude to asi nejvhodnější dřevo na tyto práce. Javor nebo lípa.

Ten, kdo žije v lese, rád si nejnnutnější potřeby urobí sám. Boletná je otázka obuvi pro člověka, jenž se bojí vraždění zvířat. Nikdo neví, kolik mučení a nevinné krve lpi na kůži, kterou kupujeme. Příkazání „nezabiješ“ nedá se vyhovět jenom vegetariánstvím, ani oděvem a obuví nesmíme hřešit. V každém případě staré šumavské dřeváky vykonají v táboře dobrou službu. Který strom poprosíš o dřevo na ně? Podle svých zkušeností vyrábějí se ponejvíce z dřeva topolového nebo osikového. Osika dává táborníkovi dřevo, jež zelené může sloužit za opěradla a odrazné plochy ohniště (oheň před stanem), ježto ani za několik dní nechytne; též dřevěné rošty budou nejlépe možný z tohoto dřeva.

Chudá a skromná je vrba, pokud se osobních jejích požadavků týče. Nestaví hutného těla a bývá často dutá. Ale jak krásné jsou její proutky, z jara zlaté! Proutky vrb jsou drahocenným materiálem košíkářským a měli bychom si více pěstovat vrbu košíkářskou (a bílou i mandlovou) než se dosud děje. Pišťalky z vrb nám vábí jaro, neměli bychom na ně zapomínat.

Chlěl bych ještě ocenit olši a lípu pro dřevo na práce řezbářské; lípu též co dárkyni lýka, jehož v zahradnictví upotřebujeme a z něhož Indiány dovedly šit světoznámé košíčky, nad něž dokonalejších žádný národ zhotoviti nedovedl.

Slyšeli jste už někdy o žaludové mouce? To jest jedno z oněch Dvanácti Tajemství lesa — vědět, jak se v lese užítí bez prostředků donesených z města. Du h nám pomůže. Všechno najdete v lese, ba i cukr nám dají stromy u nás, ne sice javor cukrový, ale velmi často pěstovaný javor jasanolistý.

K stromům přijďte si pro barvy všichni, kdož nepozbylí jste používáním anilinek smyslu pro krásnou barvu, neboť nikde jinde nenaleznete takových barev. Barvu černou i hnědou dá vám ořech, barvu oranžovou olše, barvu žlutou dub, indigovou a žlutou akát, nachovou škumpa.

A bude-li někdo ve vaší rodině stonat, poraďte se u stromů, jsou výbornými lékaři. Jalovec léčí revmatismus, vrba bílá nahradí vám svými listy chinin, osikového odvaru požíjete proti horečce nebo nachlazení, ořešák dá prášek na puchýře, bříza syrub na plíce, odvar listů olšových zbaví vás pih, kůra jilmu pomůže proti zápalu plic a zánětu průdušek, škumpa dá posilující nápoj — lidé se jistě jednou vrátí ke stromům jako k lékařům.

Jaké bohatství tají v sobě každý strom a jak větší nety by zasloužil; než dosud se mu ji nedostává. Příroda je štědrá a nabízí člověku tolik pomoci na tvé pouti životem pro tvé zdraví, krásu a moc, že si nelze stěžovati. Je jen na nás, abychom pomoc tu rozpoznali a rozumně ji použili. Abychom s tou velebností, s jakou strom od Matky Přírody darů jejích přijímá a za ně životem svým vědčí — vyrůstaje zpřímá vzhůru k nebesům — i my od stromů přijímali a vši Přírodě vděční byli, by sláva tvorstva skvělou aureolou zářila především z nás, kteří mníme se býti pány tvorstva.

TRAMPSKÁ PÍSEŇ

Trampeká píseňka - pojem v české hudbě, někdy nadocněný, někdy opomíjený a přece uznávaný. Vždyť o trampeké písní bylo napsáno mnoho stránek v kronikách, publikacích, polemicích i kritických studiích.

Já přeci a svět - ten uznávaný hudební publicista Dr. Antonín Borůška kdysi do jedné publikace napsal tuto památnou větu:

"Ať se budete pokoušet položit trampekou píseňku na pítavni stůl a zabránit se na chvíli skalpelem, pozor! To, co pítváte - je život!"

Ano, trampeká píseňka je život, zpívání. Po šedesáti letech má své pokračovatele, má své živoucí a zpívající legendy. A tak se u trampekých ohýnků menšíle prolíná ta moderní trampeká píseň s tou původní...

A pokud vím, tak snad až na malé nedostatky v textové interpretaci těch "starých hitů" jsou trampeké evergreeny zpívány mladými lidmi s radostí a kouselnou představou krásy živých hvězd posléze, povltaví....

A snad proto, aby byla původní trampeká píseň zachována vychází v novelizovaném časovém rozpětí - po dvojalbum s ZETAROU PO VELKÉ KACE, nové alpičko maplašené trampekými písněmi - POVLACH V ÚDOLÍ ODČECHU.

Deska představuje generaci tvůrů epjatých a Čáslav odčechu, v podání těch, kdo se vyhláškou trampekých písní neodročili. A tak v podání Červínku, Kuzat, Bobá, Akátá, IFO a chradimské Chrpy s černých drážek na vás dojdou tóny lásky, specifického trampekého humoru, džmu táborových ohnů, dublajmího kašáku i vzdálených míst a příběhů.

A autor Čáslav odčechu /dříve banda Lone Star/ si připomeneme dva z nejznamenitějších - Oldu Vrtičku a Jendu Korda. Vždyť i "Vlajka" byla srovnána právě na kašáku.

A tak neobývá, než poděkovat všem, kdo se o vydání této desky zasloužili a doufat, že tato deska s naší písní není pouleční. Vždyť jako je trampeká píseň poslezu vyhošťována z Porty a stáhuje se zpět k malým ohýnkům, tak i trampeké sami jsou poslezu vyhošťování od malých ohýnků...

A aby trampeká píseň byla zachována i pro příští generace... k tomu toto album určitě přispívá.

/ spr. dle alceve-note V. Vrtičky a Gromorevue
7-1985, -sk- /

Sundej tu desku

Me noci pouštíš gramofon
ať spívá
mně a týhle desky každěj tón
tak zívá
Snad už se su to nelíbí
Me si tu čláš alibi
Me nejdeš nikam
tak ti tu říká

sundej tu desku
a pojd.
Pojd se svjto učiljho světa
píseňček a hudby ráťovj
Čekáme tu na tebe už léta
po životě věčně hladovj
Sundej tu desku
vypni přenosku
deska ve nás nic ti nepoví
/houla/

ŠERIF ANDY MORE

I. Pánek

Když přepadnou desperádi kočár s krásnou dámou zmocní se jich
Zapomenou na prachy a div se nepolámou
Každý chce bejt sexuální dřič!
Na pěšině v ořeší tak propukává
o to, kdo z nich je ten pravej chlap?
Než ten problém vyřeší, už dáma kolťák mačká
a pak na ně zavolá: "Hands up!"

Starej Crosby na svou farmu žene cizí tele
chystá se mu převonačit cejch
Když se na něj lepší koukne, vzkřikne: "Damned,
Přemější, kam by se rychle zdejch hele!"
Na pěšině v ořeší teď situaci špatnou
na tváři mu kejano jeho smích
Málo ho to potěší, když ocelově cvaknou
náramky na jeho zápěstích

Vono to
tele totiž každěj den se holí
a každěj čtvrtěj rok ho okres volí
nebezpečnej rys má v tlamě tohle hovězí
a byli byste překvapený, cože v tom vězí!
že v tlačení! ohánět se umí
i když na nový vrata blbě čumí
V tý chlupatý kuži totiž - v tom je právě fór -
se ukrejšvá sám šerif Andy More!

1. Když přepadnou desperádi kočár s krásnou dámou
zmocní se jich obyčejně chtíč!
Zapomenou na prachy a div se nepolámou
každěj chce bejt sexuální dřič!
Na pěšině v ořeší tak propukává rvačka
o to, kdo z nich je ten pravej chlap?
Než ten problém vyřeší, už dáma kolťák mačká
a pak na ně zavolá: "Hands up!"

2. Starej Crosby na svou farmu žene cizí tele
chystá se mu převonačit cejch
Když se na něj lepší koukne, vzkřikne: "Damned,
Přemější, kam by se rychle zdejch hele!"
Na pěšině v ořeší teď situaci špatnou
na tváři mu kejano jeho smích
Málo ho to potěší, když ocelově cvaknou
náramky na jeho zápěstích

Vono to
tele totiž každěj den se holí
a každěj čtvrtěj rok ho okres volí
nebezpečnej rys má v tlamě tohle hovězí
a byli byste překvapený, cože v tom vězí!
že v tlačení! ohánět se umí
i když na nový vrata blbě čumí
V tý chlupatý kuži totiž - v tom je právě fór -
se ukrejšvá sám šerif Andy More!

BAČA NÁSILNÍK

"Ahóóó, Daóóó.....", z rozvěřených dveří předposledního vagónu vy-
létla malá copatá holka s báglem na zádech a upalovala vatříc ohromné-
mu vonsáři, který si právě připaloval cigaretu. Zbytlil pozornost,
protože tak pisklavým hláskem svoje jméno ještě "sávat" neslyšel a
udiveně zíral na tu hrozdíku budoucí ženskosti, co se k němu hrnula.

"Já jsem Madla a posílá mě brácha namísto sebe na vandr, protože ho
schvátí slepák a protože leží v nemocnici a navíc, chtěl ti mojí spo-
lečnosti zpříjemnit vandr, když jate posledně na mne přej vzpomínali,
aniž bys mě znal a ještě vzkazuje, že na mne nemáš brát žádný ohle-
dy, protože vydržím víc jak kdejaký frajer mužského pohlaví, a že
každý malej člověk jednou určitě vyroste a máme vyrazit tou trasou,
jak jate si domluvili a počkej tu chvíli na mě, já si odekočím na
záchoď, chce se mi už hrozně čekat...", v rychlosti sundala bágl a u-
palovala na druhý konec nádraží.

Bača stál dobrejch pět minut s otevřenou hubou a nebyť cigarety,
která již prohořívala skrz prsty jeho pravice, ani by tam stál ještě
pěkně dlouho. Zasyčel jako podrážděná smíje, odhodil nedopalek a pro-
cedil mezi zaťatými rty: "Bože, ...to je vál"...

A už to začalo nanovo: "Jo, je to vál, kdyby nesáral bonbóny i s papír-
kama a vůbec, nepřecpával to své břicho spoustou blbostí, moh' by ten
sancourek na tlustým stěvě ještě ňákou dobu vydržet. A nekoukej na
mne jako moucha na DDT, měli bychom pomalu vyrazit!"

Bača resignoval..., i když "...měli bychom pomalu vyra..". "To sro-
vná!", pomyslel si a hodil na hřbet uesku s jasným plánem, jak sarazit
tok výluvnosti Jesevceva dublera. "Musím jí utahat cházi, aspoň v no-
ci snad bude ticho!" bleklo mu hlavou a nasadil krok silovníka jovo-
koktejlů.

Podrobilé ukazatele turistické cesty utíkaly okolo nich závratnou
rychlostí a tak se vzdálenost mezi nádražím a traťským kempem skra-
covala až hrůza... "Ano, hrůza," pomyslel si Bača a znovu se ohlédl,
protože copatý nezmar si vesele vykračoval, jakoby těch sedm kilomet-
rů byla cesta na nákup.

"Musím změnit taktiku, nebo se chvílku na kempu budou moje ticho-
libé uši vystavěny ostře palbě Madlina jazyku", zadumal Bača a odbo-
čil se značené cesty přímo do lesa.

"To je bezva, konečně půjdeme lesem a ne pořád po té áálnici," oz-
vala se Madla a napojila své kroky do šatových blépájí.

Podvečer začal stírat jas denního světla, a tak v temnocině lese
blikly dvě baterky. Asi hodinu si ještě hráli na bloudění a když Ba-
ča za sebou slyšel jen pravidelné funění své kamarádky, usoudil, že
je ta pravá chvíle vyrazit ke kempu.

"Jsou tam kamarádi, určitě," prohlásil vesele Bača a nechal se vést
světlem ohničku k cíli cesty... Jaké to bylo překvapení, když na klá-
dě u ohniště seděl Jesevec a připravoval večeři.

"No to je dost, že jáete, to jate se museli ale courat, už okoro dvě
hodiny tady na vás čekám", přivítal je kamarád a stiskl Bačovi nabí-
senou tlapu. Ten se ho okamžitě nezapoaněl septat na stěvo...

Jesevec se dal do vyprávění: "no co..., přivezli mě a pak usoudili,
že je to ještě dobrý a tak si to rozeknali lesem a odpoledne mne pus-
tili domů...", Bača mesitím přehrabal obsah žracíku a přerušil kama-
rádovo vyprávění: "to musíš totiž takhle", pečlivě vybalil jednu haš-
lerku, zbavil jí papírku a vložil Jesevcevi do chřtánu...

Počku mrkl na Madlu a vlasy se mu málem začaly kroutit na hlavě -
Madla se začala nadechovat a potvírat svoje rtíky... Jesevec...

To co se v tu chvíli stalo, nikdo z nich nečekal, ani hlavní aktér
Bača - vyskočil totiž s hbitostí jaguára a vrhl se na Madlu. V Jesev-
cových očích vypadal jako kosel, kterého násilně drželi pět let v klá-
tře. Ovšem Bača jednal jinak. Snadil se dostat celý obsah sáčku s bon-
bóny /samostatně i s papírkama/ do Madliných úst. Po chvíli marného

snažení se překulil na záda vedle Madly a začal se přičerně chuchtat. I překající Madle hrál domův na rtech tak dlouho, až se dala do přiběrného ježotu.. No a Jesevcovi, když se na ty dva díval, nic jiného než řehot, ho nemohlo napadnout. A tak v tom všem chechotu vylítla Jesevcovi z úst dvě slova, která ozdobila postavu jejich kamaráda na celé další vandráckej život - Bača Násilník.

No a Madla? Jesevec říkal, že se jí první vanár líbil a tak teď s ní vyráší často a obzvlášť prej, když jede i kamarád Bača Násilník.

Sark

... JO TO KDYSI

J I Ž N Í S T Ě Ž K A - České Budějovice /1967 - 1970/

Jeden z nejlepších trampeských časopisů vůbec. Tištěný, s dobrou grafikou, kresbami, velkými kvalitními fotkami, výborným autorským sázením - píší sem mladí kamarádi - Zelman, Miki a Wabi Ryvolové, Svata, Grizzly, Kasatel, Mowgli, Rudan, Liruna, Ríša Šerý, Boža Vaněk, Kristinka, Vendi, Harry a další. Vychází tu seriály Tramping našeho jihu, Zlomená podkova /western/, trampský průvodce Sumavpu, najdete tu výborné písničky v notách, profily tehdejších osad, zastavení nad Portou, výborně graficky připravovanou poezii, originální kresby. Časopis vydával klub trampů Jižní stezka, při KV ČSM v Budějovicích, řídila redakční rada, vycházelo ob dva měsíce.

Rozhovor s ptákem mejná bráchama - Vendi /8.1-1970/

Tak já vám věřím
ano věřím vám, ste velmi daleko
zamávali ste křídla, vítr zasvištěl
a pofackoval mou tvář
věřím vám, ano, tak ste se se mnou rozloučili

Dlouho sme si spolu hráli, ukazovali ste mi
svý barvy a já se s nima laskal
courali sme spolu po velikánský vobloze
vokazovali ste mi zem a lidi
byl sem jeden z vás.

Teď vám už věřím
zamávali ste křídla a vítr pofackoval mou tvář
tak ste se se mnou rozloučili.

Už si ani nevzpomínám na ten den, kdy ste prvně přilítli, vím jenom, že ste voněli jiným vůdchem, než co já dejchal. Vím jenom, že ste mi slibovali křídla, dyž se k vám dám. Bylo to lehký, takevej slib! Byl lehký, tím víc lákavej a byl lákavej taky pro tu voblohu. Dali ste mi barvy a lehkost peříček, dali ste mi cingrlata spěvu a voblohu. Voblohu, to slovo mi nejde z hlavy. Snad jenom pro ní jsem to udělal a stal se ptákem.

Teď už vám věřím
zamávali ste křídla a vítr pofackoval mou tvář
tak ste se se mnou rozloučili.

Jakej sem byl pták! Co všechno sem znal a co teď znám. Zná, že ste slibli než kterejkoliv sloděj. Ale převez sem vás. Všechno sem si napsal a teď to mám. Zná vaše kraje, znám vaše vání, znám místa, kde je dobře.

Kde přesnou mapu voblohy a vím, kde najdu bezpečí před hrůzy. To ste
mi jednou řekli a všechno dokázali.

A teď už vám věřím
Věřím vám
/šedivali, posackovali, rozloučili/

A co ste mě naučili! Zrovna tak, jako vy nezapomínáte co a kde a jak
a vašim vodchozem já nestratil. Nestratil dar milovat. A vás teď ne-
návidím. Pohoďte, víte, dali ste mi křídla, ste přece kouzelníci.
Ty ste si vzali. Vzali a já vám nemůžu říct - Vy slodějí. Byly vaše,
i když ste nealuvili o vrácení.

Tím víc vám teď věřím

Tím víc a vše
Ste přece jenom ptáci a patří vám
patří vám
každému
jednomu
svět
/ Vy podvodníci /

Píseň o našem zrození - Miki /8.4. 1967/

Sto šestnáct blutejch psů
dva tisíce stříbrošedých koní
Šest set hladovějch dní
Šest set hladovějch toužících nosů
milion ptáků šťastliváků nás zrodilo
Milujeme oheň, romantiku smůly, hladu, prachu
a cest,
milujeme hřmot kytar a pětéj
milujeme.
Milujeme ptáky naše bráchy
milujeme rnu, kteréj zrodilo slunce
milujeme slunce, za kterýj jdeme cestou.
Blíjeme na seaklený klesce a kolosna, tyarama
lesklidena, krajčičkama, voňavama, koketnyma
vočima
blíjeme na hověci sentimentalitu rozředlejšch
blondýn
kterýj viděly v Palmě: "Kam letos, šťastlivá?"

1. 7. 7 - Zelená /8.5. 1967/

Na oči lepil se jim prach
sněhovej, bílej vous se sahl,
bylo to horší TENKÁT
Cítili jak duše prahnou
po ruzu s čajem, GRIG,
příjemná spása současnosti
Na spálených dlaních ani flosk
jen drzejš výraz ve tvářích.

Pán se hrozně bál o liauzínu

dozoru kovovýh moskem

ovardei ani nealuvim

bylo ještě v teplé posteli

šadli se, padali do sněhu

NE! NE! Křikla by stařena

padal i můj muž TENKÁT.

Spíval rád, ohvěšena

Jednou padnul a nikdy už nevstal
Smáli se, bylo jim teprve dvacet,
řekl by výchovnej pracovník.

rubriku připravuje HOULA

Co říci na závěr, nastává jarní probouzení a to je signál pro všechny milovníky volnosti a přírody opustit vyhřáté sruby a skalní převisy, těžkou zimní výbavu vyměnit za lehčí a nahodit ten pravej, co nejdelší a nejvášněnější trail.

Bývá už zvykem přivítat jaro na kepu spoustou her a slavnostním ohněm. A bývá to jeden z nejhezčích potlachů, tedy především co do motivace. Záleží samozřejmě na každém a hlavně na "domácích" co nového a zajímavého se bude na osadách dít.

Kám k vítání jara takovej malýj osobní vztah. Asi před třemi roky jsem se seznámil s jedním milým párem, valice si ho vážím, nikdy si ce netrampoval, snad kdysi putoval stopem po vlastech českých a zajímal se především o města. No a seznámil jsem se s ním právě v době příprav jednoho takového jarního potlechu. V rozhovoru jsme si povídali, tedy lépe řečeno, přibližoval jsem Martinovi, jak nové uvítání jarního období probíhá....

Byl tím ohromně nadšen, ovšem až do té doby, co jsme s kamarády na druhý den vítání jara přivítali děsivý návrat snův s dostatečným množstvím sněhu a nějakým tím mínusem v ovzduší. No a veškerá vina padla na naše hlavy a protože jsem byl poruce především na mne.

A tak ten milej člověk se u mne už pravidelně v předjaří informuje, když se to opět pustíme do vítání jara. A když mu to vesele prozradím, tak třeba navzdory meteorologickým předpovědím a nebo kvetoucím zahradám si Martin na cestu z domu navlíkne těžký zimní kabát, dobré boty a u krku mu nechybí šála. Tot tak. Ví své!

-88-

Příští číselné vydání Poutníka přinese na stránkách:

nejdřív upozornění, je možné, že z nedostatku času toto číslo vyjde až na začátku května.

- předposlední dvoustránku seriálu Modrá rokle
- pokračování Toma Řečupa a psa Vorčestra /asi tři povídky najednou/
- Chuť blínu - povídka od Henky z Č.B.
- ukázkou z díla M. Seiferta
- z Písničkářů bude řeč o K. Flíselovi
- na procházce po tr. plátcích bude řeč o Tulákově
- s pianíček s not. záznamem: po jedné od Brontosaurů, Wabino K., Kidáka
- koutek poezie

Je asi namístě upozornit P.T. čtenáře, že putování Poutníka se pomalu blíží ke konci, a tak se budou smířit otevřené rubriky dovést k určitým konkrétním závěrům, než se vrhneme na novou práci - jak to bude všechno dál, to bude takové malé překvapení....

Ahoj a modré nebe

redakce

NETUŠENÝ OBJEV

TAK SOMEČNĚ KUPČEDU -
A HNED ZASE DEJAT SÍRY!
A NESVÍTÍ JE VŠICHNI!
SEJTE BATERKY!

TLSE! TLSE!
NECO SLYŠÍM!

TO NĚKDE
ASI TECE
A HUČÍ
VODA...

TYHLE PRŮCHODY IŽ
ALE JISTĚ NEUDELA
LIDSKÁ RUKA HORNÍK!
TV VYMĚLA ASI
VODA. KAM ALE TĚ?

TUDY! ROZHODNĚ
TUDY - JA SLYŠÍM
NECO JAKO HLAS...

NĚCO JAKO
KDYŽ SE OKRABE
PÍSEK, NEBO CO?!

NĚCO TAM
DAL JE, ALE VODA
TO NENÍ, ANI
KAMENÍ...

NO PÁNŮVÉ -
VODI TOME
TADY STAN??

PODÍVEJTE - TADY
JE NEČÍ LOPATKA...

A TADY PLECHOVKA - TO TU
JSOU URČITĚ NĚKDE OLDA S
MINKEM. A TO MĚSTO JE ASI
TO JEJICH DÍLO. JAK MI O NĚM
MUVILI V KLUBOVNĚ!

PROHLEDEJME JESKYNÍ!
TŘEBA JE TU NADĚJME!

A HELE - OLDA
A MINEK!

CO TADY
KAMUJATE?

JAK
JSTE SE
SEM
DOSTALI?

PROŠLI
JSME SEM
PO RÚMSE
NAD JEZE-
REM,
POMOHLA
NĚM
TUDY
HÁ!

MY TAMTUDY
POPRVNĚ CHTE-
JÍM TAKY, ALE
HÁ! JSME
NEMĚLI A MINEK
TAM ZAHUČEL
DO VODY. TAK
JSME SEM
OBJEVILI CESTU
JINUDY...

MY SEM
CHODÍME UŽ DLOUHOU
A TADY SI STAVÍME
TADY MĚSTO Z
HUNY. NÁS TO BAVÍ!

A NOSÍME VAM JI
TAKY PRO HADYKA A
MILDU. ALE UŽ S NÍ JE
KONEC. PRÁVĚ JSME
VYBRAU POSLEDNÍ
ZBYTKY JEJÍHO
LOŽISKA!

